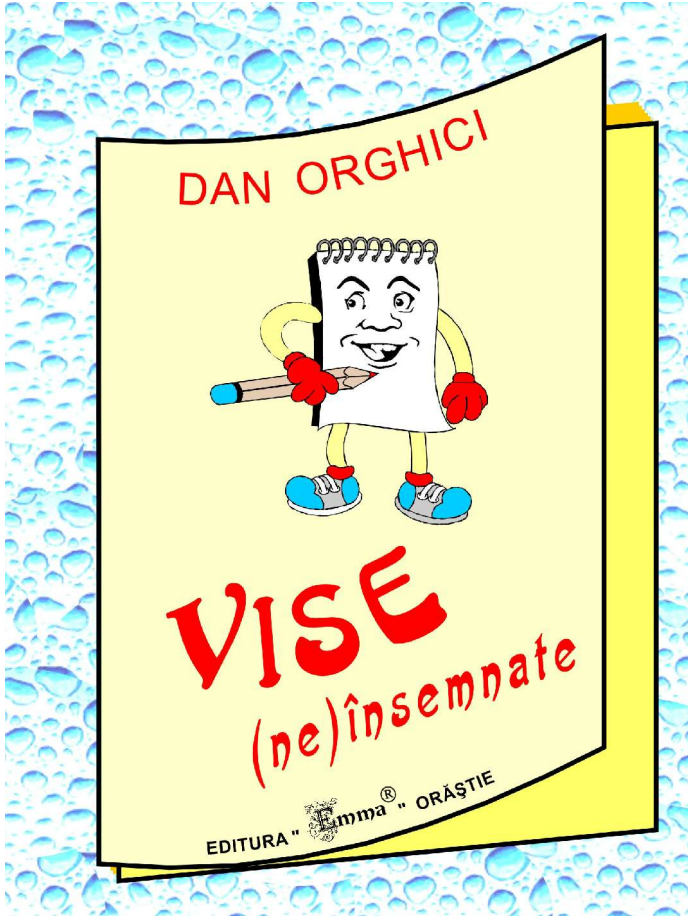

DAN ORGHICI - VISE (NE)ÎNSEMNATE

DAN ORGHICI - VISE (NE)ÎNSEMNATE

DAN ORGHICI

VISE
(ne)însemnate

EDITURA " Emma® "
ORĂȘTIE

DAN ORGHICI - VISE (NE)ÎNSEMNATE

Redactare computerizată : Imprimeria " EMMA "
Coperta : Imprimeria " EMMA "
Tipărit : Imprimeria " EMMA "

e-mail : office@emma.ro ; Tel./fax: 0254.241246
<http://www.emma.ro>

ISBN 978-973-1866-22-2
- format electronic -

DAN ORGHICI - VISE (NE)ÎNSEMNATE

Motto :

Oamenii sunt adesea neînțelegători,
iraționali și egoiști...

Iartă-i, oricum.

Dacă ești bun, oamenii te pot acuza
de egoism și intenții ascunse...

Fii bun, oricum.

Dacă ai succes, poți câștiga
prieteni falși și dușmani adevărați...

Caută succesul, oricum.

Dacă ești cinstit și sincer,
oamenii te pot înșela...

Fii cinstit și sincer, oricum.

Ceea ce construiești în ani,
Alții pot dărâma într-o zi...

Construiește, oricum.

Dacă găsești liniștea și fericirea, oamenii pot fi geloși...

Fii fericit, oricum.

Binele pe care îl faci azi,
oamenii îl vor uita mâine...

Fă bine, oricum.

Dă-i lumii tot ce ai mai bun
și poate nu va fi niciodată de-ajuns...

Dă-i lumii tot ce ai mai bun, oricum.

La urma urmei

este între tine și Dumnezeu...

N-a fost niciodată

între tine și ei, oricum.

(Maica Tereza)

DAN ORGHICI - VISE (NE)ÎNSEMNATE

DE LA MINE PENTRU TINE

sau

PROTEST NECENZURAT

Aceste rânduri redau o scrisorică destinată unui amic imaginar, un amic aflat prin conjunctura evenimentelor și a faptelor, a neamurilor și nepotismelor, acolo undeva sus, în acele locuri în care parcă nici soarele nu mai apune nici luna nu mai răsare, iar lumea există doar în întâlnirile cu caracter electoral, în acele locuri în care se uită de bunul simț, iar uitarea are virtute de lege liber exprimată.

Ficțiune este această epistolă, precum viața noastră, care desprinsă este parcă dintr-un film de groază. De vor apărea aceste rânduri, de aceasta nu se va putea mândri imaginarul meu amic, ci doar un real prieten. Acel prieten care m-a impulsionat să pun pe hârtie ceea ce simt, ceea ce trăiește acel "Dan" dinăuntru. Îți mulțumesc prieten drag și îți urez și eu cum bine ne urează tovarășul nostru de fiecare zi, T."să-ți crească veniturile și să-ți scadă taxele", iar eu mă alătur lui și spun să o ții tot așa, iar de trăit să poți trăi măcar ca un mic nabab și să fiți cu toții sănătoși. Dar asta este cu totul altă treabă și mă gândesc să-mi văd de treabă.

Domnului amic ...

Să știi despre mine că în ultima vreme (adică de 15 ani de când nu ne-am văzut), eu am dus-o bine, așa cum ar spune și nana Ioană, no, care bine noi ța-l dorim și ție. De sănătos îs tare... la fel ca și fularul ăl galben ce mi-o fost dat de liberali. De rest îs toate bune căci știi, la noi îi ca la nimeni, la alții mai bine ca la noi. No, dragul meu, să știi că de la despărțirea

DAN ORGHICI - VISE (NE)ÎNSEMNATE

noastră nu numai că s-au scurs mai mulți ani, dar de atunci la noi în sat s-au întâmplat mai multe fapte dar și mai multe lucruri.

Ce crezi, că acuma noi ne votăm primarășul, noi îl alegem pe patru ani iar el ne dă pace, nu doar patru ci chiar mai mulți. Noi l-am ales să facă oarece prin sat și prin comună iar el face, dar numai lui. Făcutu-și-o nu numai o casă dar și două vile, nu numai o mașină dar are o parcare plină. Că s-o săturat de căruță și de cal. Așe, să tot trăiești măi frate, că banu-i ban și prostul prost. No zâ, tu zâ!!!!

Colectiva bat-o vina s-o strâcat. Că știi și tu doar ai votat acele legi ce au dat voie unora să strice și ce era bun în agricultură, să fure ce era de furat și să pună în golul lăsat, doar aer. Nu mai găsești un tehnician agronom nici să-l cauți cu lupa. De ingineri agronomi ce să mai zici, de parcă nu ar fi fost în veac de veac la noi în sat. Iar de tractoare ce să-ți spun, mai sunt două în tot satul din cele vechi, iar restul la fier vechi s-au dus, dar nu că ar fi fost casate... De pus în loc s-o pus doar o căpiță de fân, da și pe aia o mâncat-o tăt Jioana voastă.

Dusu-m-am ieri în sat, la cooperativă, să-mi iau tabacă și moșini. Luat-am de luat, da' de costat, cu cât am dat, pe vremea mea luam o casă.

Pădurea noastră, tu o știi că mare o fost, măreață. Și mai știi cu ce povești noi adormeam și ce ziceau bătrânii. Din ea nu au tăiat nici moșii nici strămoșii, regimul trecut în pace a lăsat pădurea. Venit-a de vreo 10 ani la noi un... talian, țadulă avea cum că i-au lăsat ai lui strămoși pădurea. Da, știi și tu că de la voi luat-a dezlegare să taie ce Traian sau Decebal i-a lăsat lui moștenire; scris era pe piatră a lui testament cu: ai în cap de v-ar fi lovit, era mai bine! Acuma, de tăiat, tătă-i tăiată, dar nici în loc n-o pus nimic, așe că noi am pus arbuști ce vor crește și

DAN ORGHICI - VISE (NE)ÎNSEMNATE

alții vor veni să-i taie. Dar mai iute le vom tăia noi capul!

O fi mai greu la iarnă că va fi frig, iar gaz știi și tu că nu este, așa că vom rabda, iar tu să știi că-i bine... Așa să-ți fie și ție îți dorim noi cu tot satul, să stați în frig să înghețați iar de îți vrea să vă încălziți, la talian să mereți, că voi i-ați aprobat pădurea să o taie.

La a me muiere (țâne-o Doamne), ieri i-o venit sorocul, un prunc ea iară mi-o făcut, da' ce am tras de ăl necaz, mă știe numa' dracu'. M-am dus cu ea la felcer, el luat-mi-o banii și au dus-o la oraș. La oraș, un mamoș o venit cu jebul gol și s-o dus cu el plin; la asistentă mici atenții, la infirmieră ciocolată, la primar ca să-i pună numele... Așe ficiorul meu ieri născut, costatu-m-a de când o venit pe lume atât cât am câștigat eu într-o vară la coasă. De ar trebui să dau în fiecare zi cât am dat azi, mai bine-l dau la stat, da' nu de alta, da' ei strâng dările și au de unde.

Tu ce mai faci, cum o duci, că ți-am văzut ieri chipul la gazetă și era cât pe ce să nu te mai recunosc. Ce bine-ar fi să crească și purceii noștri, cum vă-mpliniți voi acolo-n parlament, i-am îngrășa de ni s-ar face de 100 de kile în două luni sau poate trei.

Se zice pe aici că-i moștenit tăt satul cu căși și țintirim, așe că fii bun și dă-mi și mie în arendă un loc, nu de alta, dar nu mai avem nici unde să-ți săpăm groapa...

Despre ai tăi să știi că toți sunt bine, al tău tată se hodine de 10 ani în capul grădinii noastre, că la voi nu l-am putut duce de gardul cel mare ce l-ai făcut cu marinari de la Popa Șapcă. Frati-to cel mare de două zile îi ține de urît, așa că nu e singur. De țintirim nu mai vorbesc că-n el paște vaca. No, că era să uit, ieri a fost ziua morților. Nu cred că are rost să mai bați atâta drum din capitală până aici doar ca să faci ce alții au

DAN ORGHICI - VISE (NE)ÎNSEMNATE

făcut în locul tău. Din tot necazul nost' am pus și pentru morții tăi, colac, lumină și o liturghie. Așe că nu mai strâca din roți la a zecea limuzină. Că la a ta mamă nu-i mai rost să vii, de azi e lângă tată-to. Așe-i la bătrînețe te mai și duci la Tatăl.

Of și of. Bătrânețe haine grele, o zâs ceterașul. Da' io îți zâc că nu hainele sunt grele ci anii pe care în cârcă îi duc. Doar anii, care sunt din ce în ce mai mulți, din ce în ce mai grei. Mai vreau să-ți scriu și despre bisericuța noastră: s-o huluiit de tot, o mai rămas altarul și alta nimic din ea. Bietu' părinte, umblă prin sat să strângă bani să o refacă, dar ce să dai și mai ales de unde, când și ce am mai avut, a fost luat de ape? Pe morminte-n țintirim pasc vacile amu, că dom' primarăș o hotărât: “asta vă e pășunea, iar de fânaț o să cosim doar neaua”. Îi greu și vine iarna, iar de vom scăpa, să știi că te-om alege iară, că mulți suntem și te-om vota și de pe lumea aialaltă.

Așa aș scrie dragului amic și multe alte i-aș mai spune, dar ce pot face, sunt doar buturuga mică... Nu e protest ceea ce scriu, frântură este de cotidian, iar dacă am simțit să scriu, o fac din dragoste pentru oamenii care trăiesc zilnic această disperare. Amice, grijă ai, că de vor face toți ca mine va trebui să tăiați toate pădurile pentru a face hârtie pe care să se scrie câtă minciună și ipocrizie există în voi, în tine, cel căruia îi scriu aceste rînduri, precum și în toți cei ca tine. Ați uitat că sunteți oameni și ați devenit șacali. Rupând din ceea ce a mai rămas din țara noastră, ne spuneți în campanii electorale frați, iar după aceea nu ne mai cunoașteți. Ne spuneți că vom trăi mai bine, iar la voi acasă, mor bătrânii ce v-au crescut și pe care i-ați uitat demult. Sărman popor ce se lasă condus de cei ca voi, sărman de noi cei mulți pe care ne conduceți... Iar eu vă zic rușine să vă fie!

TOMNATICA LENE-GIE

Uf!!! Că-i iarăși toamnă și-mi scârțâie oasele de romantism, mă doare coloana “vertebrată” și capu-mi pleznește de atâta pelin. Mă doare-n cot de tot și mai mult de toate, mi-e lene și să muncesc nu voi, mai bine zac și citesc o carte; mă lase toți în pace să zbor...

Îmi zboară prin cap toți fluturii din lume, vin stoluri de păsări nemigratoare și-mi ciripesc. Gândesc pentru că sunt, nu stau să-mi crească mucegai în cutia craniană. Tomnatică vreme, iar eu mă protestesc... Toamnă e iarăși, în holde se strânge rodul, în vii cu struguri copti se umplu coșuri, în teascuri licoarea lui Bachus din must se preschimbă, e bine afară și-n casă-i la fel; prin buzunare îmi bate un rest de “Katrina” nereușind să strângă decât praful de pe tobă, adunat pe acolo de anii trecuți.

Vine pe drum, încet, o căruță (mijloc de transport de 3000 de ani), se duc sătenii să adune ce câmpul în a lui dărnicie a vrut să le dea. Doamne, și azi mai merg tot cu sapa la munca în zadar. Nu demult, țăranilor mai înstăriți li s-a luat tot ce aveau, să fie cică, mai bine lucrat. Iar astăzi, într-o amarnică zi din 2005, țăranul român își strânge recolta “tăt în corfă și tăt cu căruța lu' moși-so o duce acas'”.

La București, domnii din parlament admiră carul cu boi doar pe o pânză pictată, așezată în ramă și pusă în cui. În satele noastre, țăranul înjură la fel ca și strămoși-so la boii ce în genunchi s-au pus, nereușind să scoată carul din lanul de porumb. Proastă lucrare și rea afacere făcut-au cei ce lucrează pământul. O, voi zei adormiți de milenii, sculați-vă și veți vedea pe câmpuri același mod de a lucra pământul ca și al vechilor daci. Dormiți voi în pace cei ce astă țară gândiți că o conduceți? Căci somnul celor beți e pentru a se reface, iar voi

DAN ORGHICI - VISE (NE)ÎNSEMNATE

din vin tot sorbiți de la înscăunare. Îi actuală vorba: din beție omul se mai trezește dar din prostie ba. Treziți-vă dar, că poate nu-ți fi chiar cum zice vorba. Au poate nu am văzut când am votat. Ar fi și o rezolvare la problema noastră. Intrând în Europa (de parcă țara noastră ar fi pe un alt continent), vom face agricultură ecologică pe deplin. Închideți toată industria (că și așa nu mai este mare brânză din ea) și să luăm de la muzee plugurile de lemn... cu ele să trudim, să trudim și să ne muncim pentru al nost' pământ și ale noastre pâini. Drept este ca și pe țăranul nostru, nu în totalitate dar în mare parte, îl caracterizează gluma: “Un om trece prin sat și vede în poartă, șezând gânditor un alt om; dă binețe și întreabă: - No, ce faci bade, stai și cugeți? La care țăranul nost' răspunde : -Ba, numa' stau.”

Așa-i în multe din satele noastre, lucrând terenul pe sole mici, nerotind culturile, “că ce, și buna tăt mălai o pus și fain o fost, da' de nu știu câți ani încoace s-o strâcat pământul și nu mai dă nici sămânța ce am pus-o.” Apropo de sămânță: mai bună-i aia din cotarcă decât cea de la “Agrosem”. Și vede omul nost' că nu-i rost de așa treabă da' se înrăiește și la anul, în loc să se ortăcească cu vecinii, mai bine o ia de la capăt și în toamna următoare înjură la boi, la car și la mama lui de pământ. E “made” în țara noastră să faci un lucru dar să începi o sută, să-l lași la jumătate și să te apuci de altele o sută, dar parcă nu ne caracterizează lenea și nici prostia cu care mai nou suntem caracterizați. TREZIȚI-VĂ!!!

RĂDĂCINI

Statornicia ne este dată de locul din care ne tragem, de pământul pe care strămoșii noștri îl călcașeră odinioară. Locul acela ne este de baștină. Baștinaș mă consider pe acest pământ al vechii Dacii.

La pomi rădăcina este bine înfiptă în pământ și este mare; unii spun că atât cât e coroana pomului este și rădăcina înfiptă în țarina din care a crescut. La buruieni este mai mică și pot fi deșrădăcinate mult mai ușor din locul de baștină. Românul este ca pomul cel stufos în ramuri, cu rădăcini puternice bine înfipte în pământul țării lui. Dar ce se întâmplă când pomul migrează iar rădăcinile îi sunt într-o parte, coroana într-alta? Mă întreb dacă trunchiul acela nu va ajunge pe foc. Știam că mălinul migrează, așezându-și trunchiul pe pământ și-și face noi rădăcini în locul unde găsește lumină și apă, propice creșterii lui, statornicindu-se. Aceasta o face o singură dată în lunga-i viață. Migrează și oamenii. Aceasta făcut-au și în alte vremuri, nu numai acum.

Deșrădăcinându-se, rupând legătura cu pământul natal devin un alt soi, un soi pe care cealaltă pădure nu îl acceptă deplin, umbrindu-i cu ale lor ramuri, nelăsându-le nici apă, nici soare suficient să se poată dezvoltă. Acei copaci lasă în urma lor un gol imens, atât în suflete cât și în teren. Nu am de gând să opresc migrația românilor, nici să le stau în cale, ci doar să-i întreb unde le sunt rădăcinile, aici sau acolo? Dacă ei sunt mălini, atunci să nu uite, că mălinul își lasă rădăcina cea veche în urma sa, iar aceasta putrezește. Ai noștri plecați în străinătăți, revin după un timp și tâmp ne zâmbesc spunându-ne că au uitat să scrie în limba natală. Copiii lor au învățat o altă

limbă, pe care ei, părinții lor, nici măcar nu o știu, vorbind-o cum domnul a dat; Un fel de două feluri, pe care nici băștinașii de acolo nu o înțeleg. Dar fac pe snobii și ne privesc de sus, ajungând să fie la fel buruienilor pe care foarte ușor le poți deșezădăcina. Să nu uitați fraților, că buruiana se aruncă uscându-se în gunoi, copacul rămâne și tăiat fiind, pe cioata rămasă odihni-se-va poate oarescine. Acei plecați mălini, uită că rădăcina de ploi este udată. Ei își reneagă de multe ori rădăcinile, acoperindu-le adânc, nelăsând seva să vină până la frunză, lăsând-o să se usuce... apoi se usucă ramurile... în cele din urmă trunchiul... sfârșind prin a cădea cu totul uscat și fără de vlagă la pământ, dorindu-și seva din orice parte, dar totul fiind prea târziu, deoarece demult este uscat.

Uitându-ne limba și cultura ne uităm pe noi înșine, ne uităm neamul. Ce nu au reușit nici unul din multele popoare ce au cotropit acest tărâm slăvit al vechii Tracii, vor reuși să facă ai noștri migratori. Făcând din limba noastră un talmeș-balmeș de multe alte limbi în care nici un lingvist din lumea asta nu se mai poate descurca. Îi cred și îi înțeleg, e greu în țară iar ca să câștigi un ban cinstit, trebuie să pleci uneori printre străini.

Dar nu pot să-i înțeleg cum pot să își facă până și copiii să își uite limba, darămite ei înșiși să uite limba străbunilor. Nu pot să înțeleg cum un om educat vorbește bine limba natală chiar dacă este plecat de 30 de ani, iar un altul (fotbalist fiind), ce pleacă două săptămâni, revine vorbindu-ne de sus, cu accent. Cum de copilul unuia știe să ne vorbească limba cursiv, iar al altora parcă a uitat să se și joace românește. Am spus-o și mai spun, nu am nimic cu cei ce vor să plece prin străinătate un viitor să își facă. Am ce am, cu cei ce se întorc făcându-ne să ne simțim ca proștii, prin felul în care se comportă cu noi, prin felul în care ne vorbesc, de parcă ei au zidit turnul Babel,

DAN ORGHICI - VISE (NE)ÎNSEMNATE

uitându-și vorba.

Fraților, voi toți acei ce sunteți de prin pădurile noastre, nu uitați de izvoare, de țarina de acasă, de cântul de leagăn căci românești fost-au și nu uitați că Eminescu, Blaga, Enescu, Noica, Iorga, Titulescu, Vlaicu, Coandă și mulți, foarte mulți, alții ca ei, din marea pădure românească sunt, au fost și vor fi un pom din pădurea acestei țări.

SEMNATĂ ANONIM

Mă bucur de apusul de soare și mă bucur când văd culorile din răsărit; iubesc ploaia, arșița, ninsoarea, pe toate le îndrăgesc când toate la timpul lor revin. Sunt un mic bulgăre de pământ. Mă bucură tot ce îmi dă falnica GEEA, iar trecerea timpului o simt. Clipe fiind când mă întreb, ce-i moartea, iar după, unde ne ducem? Sunt sigur că nu voi rupe aceste rânduri, sunt sigur că le voi reciti. Nu pot să spun nici când, nici cum. Nu pot spune de va fi un mâine, eu sunt un mic grăunte de țărână, nu un prooroc. Nu sunt morbid, îmi place să trăiesc, iar ziua câștigată-i o încântare, nu îmi doresc să strâng avere pe pământ, îmi plac și zilele cu ploaie, de-i cald îi bine, de-i frig e bine, și nu pot cârți când totu-i bine.

Nu am creat nici o secundă din timpul planetar, gândesc și nu pot trăi ca o legumă. Ascult cum ploaia îmi bate-n geam, cum vântul cântă, aud un tunet din cer aruncat pe un pământ ce-i gata să se ducă. Îmi plac toate și îmi doresc mulți ani de acum încolo; sunt om și vreau să trăiesc; de azi, mă bucur! O nouă zi încep; fac asta la fel oricărui muritor de pe această planetă, o fac cu bucuria câștigului unei noi zile și cu durerea zilei de ieri, trecută. Cu fiecare ceas încerc să mai adaug câte ceva învățând ori acumulând material, dar nu știu de ce, am impresia că sărăcesc, că pierd ceva din acea parte numită suflet. Oi fi poate prea conservator, dar prefer o carte în locul “tembelizorului”, pe Enescu în loc de “Paraziții”, o șuetă la o cană de ceai în locul internetului, mersul pe jos în locul mașinii (pe distanțe sub 3 km) și mai doresc să pot iubi, nu să urăsc.

Îmi place răsăritul și nu urăsc apusul, fiind sigur că tot ce se naște și moare, având certitudinea pe care o păstrez cu sfințenie-n suflet căci moartea nu-i un punct de finiș ci doar un

nou început, viața ne este dată doar ca un dar, un dar divin. Mă bucur de bucuriile celorlalți, mă dor nefericirile lor. Iubesc zborul păsărilor și nu-mi plac coliviile. Sunt totuși o mică fărâmă de lut, din pământ îmi vine seva, nu construiesc castele de nisip, când pe mare este furtună. Îndrăgostit sunt de brazda tăiată de coasă, în fân proaspat dori-mi-aș să mai dorm. Dar nu mai pot, că-n centru am o casă, am devenit monden, dar nu uit că sunt om. Îmi plac sunetele astrale, iar simfonia stelelor o ascult oricând. Vântului i-aș face un imn de slavă, în cântul molcom de prin păduri și vii, în vuietul de izvoare plăcerea mi-o găsesc, din clipocitul valurilor bătrânii doina au cules. La fel ca pescărușul ce-n apă pescuiește, așa-mi găsesc astâmpăr și odihnă la izvorul ce-mi cântă doina sa. Ascult cum crește iarba, iar bobul din țărână, povești îmi spune despre ai mei stămoși. Aud trecând anotimpuri iar bobul se transformă, crește, în spic se preface, cocându-se, cu pâine ne hrănește. Nu am văzut de aproape un vulcan dar rolul lui îl știu. Îmi plac ale lui năvalnice zvâcniri, admir căldura lui și cum transformă totul în jur.

Într-un cuvânt, iubesc! Nu știu să conjug verbul “a iubi” la trecut, nici să mă prefac că nimic nu a fost sau nu va fi. Din viața acestui pământ primit-am și noi viața. De aceea îl iubesc, îl știu că trăiește... sau ați văzut vreun mort să dăruiască viață ? Eu asta nu înțeleg, da ce mai contează ? Și totuși știu încotro ne ducem, îți vrea să știți?

Rupând spirala ciclică a vieții și neînțelegând rostul celor patru elemente, haotic folosindu-le, nu voi putea să văd prea multe răsărituri de soare cred, și nici prea multe apusuri, iar dragoste nu voi mai avea pentru a dăruii. Nici vânt să ascult, nici apă, nici pământ, doar foc!!!

Nu fac pe salvatorul Terrei dar nici indiferent nu pot să fiu. Sunt gânduri din visele mele și îmi doresc să vi le pot

DAN ORGHICI - VISE (NE)ÎNSEMNATE

împărtăși. Să pot să-mi strig of-ul la stele și de la ele răspuns voi primi. Mă doare durerea mea, iar durerea acestei lumi mai tare mă doare.

Ziua sunt biciuit cu bice de foc, care noaptea se transformă în flori mari de aur. Mă simt ca un copac de ape, rupt din rădăcini, nu îmi pot trage seva din pământul drag mie și asta mă doare. Sunt un bulgăre de pământ din această planetă, sunt o frunză luată de vânt, anonim mă simt, dar totuși la fel cu toți sunt eu.

Îmi plac și pantera și mâța comună. Pentru că amândouă zburdă, una-i în junglă iar alta în curte, libere sunt, de asta le plac. Nu cred în răul total, cred că nu putem fi mai buni și cred că în visele noastre nu suntem nebuni.

BUNĂ ZIUA

Bună ziua. Al treilea război s-a terminat, noi suntem cei ce aducem pacea. Așa poate vor zice câștigătorii celei de a treia conflagrații. Dar ce va rămâne din noi în cea de a doua zi ?

O, noi oamenii nebuni, nu vedem că distrugem planeta! Tot ce poate fi frumos în jurul nostru. În vârtejul TEHNICIZĂRII mondiale uităm că această planetă e vie, uităm că tot ce ne înconjoară trăiește. Pavând o stradă, săpând un puț ori o mină, luăm din tot ce ne dă planeta, și realizăm din ele așa zisele mijloace cu care ne facem traiul mai fericit. UITÂND (de cele mai multe ori voit), să dăm înapoi din ceea ce luăm.

Când rupem flori, nu mai sădim altele înapoi, tăiem un copac, dar așteptăm puietii să-i pună altcineva; extragem minerale, țiței, gaze, din dărnicia planetei luăm aproape tot, uitând între timp de ele, împrăștiindu-le apoi ca un copil răsfățat prin toată curtea acestui dar divin, primit nu știm de la cine sau poate voit impus nouă. Împrăștiem în aer noxe, deșeuri de tot felul pe sol, în sol ori în ape, tot ce-i stricat sau vechi, nepunând în loc la ceea ce am luat decât deșeuri. De cele mai multe ori, nimic.

În goana lor nebună după înavuțire, copiii planetei uită că nu ei au creat ci invers, deoarece este scris: “din pământ te-ai născut, în pământ te vei întoarce”. Uităm că mai există și vântul și soarele și apa, nefolosindu-le fiindcă sunt la îndemână și prea ieftine. Am uitat mersul pe jos. Nu credem în motorul cu apă, în neconvenționalele energii. Fiindu-ne la îndemână, le uităm voit, căci *nu* distrug. Ucidem cum nici un animal nu o face, ucidem din plăcere (apoi o numim necesitate), dar mai rău, ne ucidem între noi. În numele înavuțirii s-au dus și se vor mai

DAN ORGHICI - VISE (NE)ÎNSEMNATE

duce războaie, vor mai muri mulți oameni, dar ce-i mai rău, mulți cai, cum zis-a oareșcine. Ce poate fi mai rău când în numele unor așa-zise idealuri, am exterminat civilizații pe care doar foarte târziu am încercat să le înțelegem? În nestăvilita foame de a ocupa, am exterminat specii, în numele cunoașterii distrugem, apoi spunem că a fost eroare umană, dând vina pe cei ce ne-au pus la dispoziție arma, uitând de cel care a tras.

Bună ziua!

Al treilea război s-a terminat!

Așa vor spune atomii reactivi de uraniu, răspândiți pe întreaga planetă, când tot ce este viu pe planetă a murit...

ZÂUA BUNĂ

Privind o reclamă la televizor aminti-tu-mi-am că mai trăbă să fac oaresce. Duduca din reclamă multămea familiei și altor lucruri din comnie, că i-o ieșit plăcinta bună.

Io, Moș Scârțan, mi-am amintit că trăbă să-i mulțămim în primul rând lui Dumnezeu că existăm, ori de nu, domnucului Darwin că nu mai suntem maimuțe.

Celor sfinte, cu cele sfinte, nu se cade creației să ceară socoteală Creatorului, au domnucului Darwin, eu, Badea Scârțan, vin a-l întreba : " - Oare toți om fi coborât din pom, sau unii or mai fi rămas uitați pe vreo cracă ? " Nu-i vorbă, că pomi sunt destui, dar și lumea-i mare și multă (vorova unui Vodă din literatură).

Trecând prin cetate văzut-am cum putem maimuțări al nost' trup, uitând de creație, uitând că suntem oameni și nu în ultimul rând, uitând cum ne adresăm unii celorlalți.

Uitat-am mersul pe jos, că doară noi suntem cei ce-au inventat roata. Am uitat : capul poartă căciula și nu invers, nu știm să dăm binețe și uităm că nerespectându-i pe alții nu ne respectăm pe noi.

Iertăciune-mi cer eu, Moș Scârțan de voi fi jignit pe cineva, da' al meu tată mi-o zâs : " Mă prunc, la ăl bătrân să-i dai binețe, la ăl mai mic, să-i dai ajutor; de-i mai mare, respectă-l, da' nu te închina decât în fața lui Dumnezeu și nu spune decât adevărul". Așa și voi, începeți ziua cu Domnu' în gând și nu-l uitați pe cel de lângă voi !

Tăt pân' cetate aflat-am doi cerșetori lângă Bisericuță : unul cerșea de foame, un ban ori un dărab de pită. Un altul, dregătorii cerea. Slobod este de la Domnul, de nu poți lucra să ceri și tăt voie este să și capeți. Da, Sfinte Doamne, de primești

DAN ORGHICI - VISE (NE)ÎNSEMNATE

și ai din tăte, no fã bine, mãi domnule, mai dã și ălor de ți-or dat și pita da și cuțitul. Cãci comori îți faci pe pãmânt și mã rog, cin' ți-i de vinã?

Fratele mai mic al omului domnului Darwin, șede în cușcã iar ca sã îl vezi trãbã sã dai pitacul. La noi pe ulicioarã îl vezi fãrã sã-l dai. No, vracii zic cã zãuitarea îi omeneascã și tãtodatã necesarã. Io nu pot sã înțãleg cum de ăl dregãtor fiind, uitã de cei ce i-au dat și l-or suit în vârful scãrii sociale, uitã de parcã l-ar fi vaccinat împotriva bunului simț și împotriva intrajutorãrii. Pãnã și maimuțele (omul d-lui Darwin) se puricã reciproc. Dar omul de pe cracã uitã sã fie de ajutor. Așa cã gãtai circusul și-l mutai pe uliã, fãrã de pitaci.

Când preten te afli cu oarescine, fii blãnd și bun pruncuțul meu, mai zise tata (hodin-ãl Doamne). Dar azi nu mai gãsești nici unul la care poți sã-i plãngi pe umãr sã poți sã te destãinui. Sã poți sãri și-n foc, iar acel om sã te ajute, iar eu la fel, sã fac același lucru pentru el.

VOI OAMENI ai Domnului, nu fiți ca ei, aduceți-vã aminte de Legile Divine, nu le-ncãlcați, dar mai ales nu uitați cea mai mare poruncã, aceea ce iubirea o proclamã și ne unește numindu-ne pe toți "frați". Nu vã luptați ca maimuța când șefã se proclamã, cã nu-i uman nici creștinește, cã omul nu stã doar sã culeagã roada.

Cu jele-n suflet io vã las acum, dar nu de tãt. Vã rog sã fiți mai buni, iar pe uliți, când voi umbați, în gãnd, în vorbã și în faptã pe Domnul lãudați-I!

Sãnãtoși sã fiți, vã zic eu Moș Scãrțan; în pom sã stea doar pãsãri, iar noi, cu toții, pe pãmânt.

Haiducul

Îmi amintesc cu o deosebită plăcere de basmele copilăriei, pline de Feți Frumoși, Ilene Cosânzene, balauri și haiduci. Haiducii fie ei ai lui Toma Alimoș sau Pinteaua, aveau cu toții ceva monden. Nu am auzit de haiduc urât ori slab, erau cu toții frumoși, vânjoși și întotdeauna puși pe fapte mari. Copilăria mi-a trecut și odată cu ea, plecat-au și basmele. Anii s-au dus și nu mi-a rămas altceva de spus decât "Unde ești copilărie?".

Trecând de la una la alta, încerc să revin la oile noastre și să scriu despre "*haiducul modern*", acel om ce trăiește în contemporan. El nu este mai puțin chipeș, doar are la dispoziție sălile de fitness din capitală; nu mai are cal, dar ține hățurile cailor putere ce pun în mișcare o limuzină (fără T.V.A.) Vânjosește până peste poate, se ia la trântă cu legea și chiar o și învinge, ciupind pe ici pe colo cât poate și de unde i se dă locul, fără a ține cont de la cine ciupește. De pus pe fapte mari oricine în astă țară poate fi pus, cât timp în fruntea ei stau neaveniți. Atâta timp cât mai poți duce cu zăhărelul un "Nimic" ce nu știe nici măcar cum îl cheamă, dar este pus să conducă, să aibă-n grijă soarta unor oameni cu toate că numele propriu îți arată ce este de fapt, adică un "Nimic".

Haiducul modern nu ia de la bogați să dea săracilor, dimpotrivă ia de la stat (că tot este a nimănu și tot plătim toți taxe) și bagă în buzunarul propriu. El nu stă la drumul mare, îl vezi pe culoarele tribunalelor, așteptând ca Nimicul ajuns prin diferite cumetrii într-o funcție în care poate greși, să se "prindă"; În acel moment, haiducul făcutu-s-a cu arginți. Din toată povestea nu pierde și nici nu suferă nici Nimicul, ce nu a

DAN ORGHICI - VISE (NE)ÎNSEMNATE

știut să-și facă bine treaba și nici haiducul nostru ce se va înfrupta cu voluptate din despăgubirile date de tribunalele internaționale în numele “dreptății” sale. Despăgubiri ce nu le va plăti Nimicul, ci un întreg popor ce geme-n sărăcie.

O, voi zei ai Olimpului, bucurați-vă și vă uitați cât de bun este haiducul, cum a curățat de la buget banii alocați pentru un an unui azil de bătrâni. O, voi “Nimici”, plecați din lumea asta, să nu ne mai jecmănească haiducii ce bine se-nfruptă din prostia voastră!

Nu ne mai încurcați, lăsați-ne!

Adio poveste cu haiduci, am crescut mare... Acum prefer în locul micimii voastre, povești cu “Făt Mișto” și “Leana” de la Vacanța Mare.

ÎN APE TULBURI PESCUIESC

Vai ce dor îmi e de tine, măi salamule cu pâine...

Ce? Ce vrea să fie și asta?

Nu-i baladă și nici oda rănitului în bătălia cu inflația și sărăcia, ci este una din perlele celui ce este și va mai fi, pescarul ce nu prinde mai niciodată pește, dar nu vine niciodată cu ranița goală de la pescuit. Îl știți sau mai bine zis, cine nu îl știe pe cel ce întreba cândva din boltă în boltă : - “cumpărați pește ?”

Urla cât îl țineau răunchii și nu că ar fi trebuit sau că ar fi avut nevoie, dar parcă i-ar fi plăcut să se audă pe el și să nu îi mai audă pe alții. Țipătul era unicul lui mod de negociere, altfel nu ar fi știut. Părându-i că toată lumea își duce viața doar prin al lui pește, nu era mulțumit de nu îi ieșea din negociere la fieștece kil de pește și lui un deț de rachiu. Rănit în amorul propriu era, de nu îi ieșea “pasența” și nici nu se lăsa înduplecat cu una cu două. Nu puteai cere mai multe de la el și îl lăsa în plata Domnului spunându-ți: "Ăsta-i Osman și dă-i pace, altu' mă-sa nu mai face".

Daniel (ăsta îi este realul prenume cu toate că puțini știu asta) deci Daniel spuneam, face parte dintre acei oameni nenorocoși în viață ce se apucă de toate și de multe altele și nu termină nimic. Este acel om “nu mare la stat” și bun la sfat, nefiind întreg la trup, (ochiul cu cataractă îi dă un altfel de șic) și cred că nici la minte. Având o gură cât o șură și o sonoritate de ar fi putut să vestească cu ea reînvierea morților, haios și plin de șiretlicuri, blând dar prost la beție, în ultimul rând dar nu și cel din urmă, un mic hoț, ăsta era și este Osman. Nu pot să spun că îmi este dor de el dar parcă aș vrea să-l mai aud cum își striga morții în noaptea de Înviere de parcă ar fi făcut apelu

DAN ORGHICI - VISE (NE)ÎNSEMNATE

nominal un ofițer beat, în armată. Nu cred că poate trăi un om la infint, la fel si Daniel își va găsi sfârșitul, dar până atunci, te salut frate Osmane, iar pe acolo pe unde umbli să ai sănătate.

VASILE

Vasile!!!

Vasile, taci Vasile!

Nu, nicidecum nu e vorba de acel Vasile al amicului Florin, nu-i vorba nici de Vasile din guvern este vorba de un singur Vasile. Deci despre Vasile...Vă mai amintiți de Vasile, înalt, deșirat, buzat, mirosind mai tot timpul a alcool și urină, dar bun la suflet și darnic; ăsta era Vasile.

Despre acel Vasile și despre cei ca el doresc să scriu aceste rânduri, care mă dor amarnic de tare.Vă spun și de ce: pentru că l-am cunoscut pe Vasile, pe unul dintre acei mulți Vasii.

Nu l-am uitat pe Vasile, acel om care în fiecare dimineață ne cerea un ban, o sută de lei vechi, de acela ce în marea-i mărinimie împărțea din sticla de spirt cu Toni ori cu alții asemenea lor. Acel care împărțea puțina-i mâncare de la cantină cu păsările ori cu câinii comunitari, de nu cu cei mai sărmani dintre oropsiți.

În graba zilnică uităm să mulțumim celor ce ne ajută, ființe dragi, amici și nu de puține ori necunoscuți. Uităm să spunem “mulțumesc”. La fel și eu am uitat să pun o lumânare la crucea celui ce a fost Vasile. De trăit a tot trăit, ani, câți Domnul i-a dat; buni, răi, cum fostu-i-a soarta. Dar nu despre asta voi a scrie aici, ci despre OAMENII ca acel Vasile despre mulți alți Vasii.

De ce despre ei? Deoarece în noi mai zace și omul, scorpia fiind vizibilă zilnic printre noi. De aceea, poate nu vedem în Vasile omul, nici în el dar nici în cei ce îi avem aproape. Fie el alb, negru ori galben, Vasile ca toți Vasiii din urbea noastră, trece nevăzut și este uitat a doua zi după ce a

DAN ORGHICI - VISE (NE)ÎNSEMNATE

plecat dintre cei vii. Sunt mulții... Trăiesc ca vai de lume, de cele mai multe ori făcând umbră degeaba pământului, având rolul de a ne aduce aminte că viața mai trebuie și trăită, nu lăsată să treacă pe lângă noi ca un rapid prin haltă. Să ne aducem aminte ca la bine să răspundem cu bine, iar la palmă cu celălalt obraz. Acesta este rolul lui Vasile și a celorlalți Vasii de felul lui; rolul acestora e să ne facă să ne pese de noi, de ei și să nu uităm că suntem oameni.

Vasile, și de dincolo de mormânt, vorbește Vasile!

DAN ORGHICI - VISE (NE)ÎNSEMNATE

DRUM BUN, AMICE, DRUM BUN !

Aflat-am astăzi că unul dintre cei pe care-i știam printre noi nu mai este; un om.

Vestea venit-a năpraznic, la fel oricărei vești de felul ei. Ascult "Hotel California", acel vechi amic, cândva o cânta, mai fals puțin și nițel mai altfel.

Eram la un bal, unul dintre multele baluri și nedei ce aveau loc atât de des pe tot cuprinsul zonei noastre. Cântau mai multe grupuri, iar într-unul dintre ele putea fi găsit și cel ce s-a dus. A fost unul dintre acei nebuni frumoși la suflet, acei nebuni care fac să vibreze totul în jurul lor, răspândind din firea lor boemă acel parfum cu iz de violete, al amintirilor dragi, uitate într-un sertar din acel dulap interior la care nu umbli decât atunci când visele nu îți dau pace, sau când vine acel "ceva" din exterior și te face să îl deschizi.

Acel "ceva" era și amicul. Prieten al celor ce înțeleg sau au încercat să înțeleagă freamătul unei corzi de chitara ori clinchetul cinelului. Așa fost-a acel suflet ce clocoțea încontinuu încercând din toate, făcând din toate. În lupta pentru supraviețuire a făcut tot ce putuse încercând tot ce știuse. Nu puțini sunt aceia ce își amintesc și azi de vechile agape ori mai noile seri de karaoke.

Nu poți uita năvalnica-i fire, căutător a tot ce putea fi cunoscut, iar de puține ori când nu îi ieșea un lucru cum ar fi dorit, improviza, făcea mici ghidușii care îi erau caracteristice, chiar dacă reușea să rupă o coardă la chitară sau să ardă un terminal de calculator, toate le făcea în așa fel încât ți-l aduceai aminte multă vreme, smulgându-ți un zâmbet, uitând de pagubă, zicându-ți că doar lui i se putea întâmpla asta altcuiva,

DAN ORGHICI - VISE (NE)ÎNSEMNATE

nici să încerce o viață. Avea acel dar, pe care doar ghinioniștii și boemii îl au, darul de a nu strânge pentru sine nimic material ci doar să-și facă comori în cer. Era un adevărat Phoenix care renăștea din propria-i cenușă, în care de multe ori mulți dădeau cu piciorul.

Poate ați recunoscut că încerc să îl descriu pe cel pe care toți îl știm drept Charly, puțini fiind aceia ce îi cunoșteau numele în întregime. Dar ce rost mai au numele personale când la noi în oraș Charly a rămas la fel ca o marcă înregistrată, la care doar firea-i năvalnică și-a dat aportul.

La Mercedes au lucrat nemții zeci de ani să-i dea mașinii marca, lui Charly nu i-au trebuit atât de mulți să ajungă pe același postament de marcă (chiar dacă asta este doar pe plan local), “marca Charly”.

Adio ție îți spun, cel ce m-ai făcut să știi că dintre tigăi, doar cinelul nu se folosește la gătit, iar printre buruieni mai sunt și flori.

Drum bun amice, drum bun !

DESPĂRȚIRILE CARE ROD

Viața mă face uneori să-mi revăd trecutul, mă uit peste umărul vremurilor trecute și nu pot să nu scap o lacrimă de sânge din sângele lăsat de vraciul din trecut, să-mi scadă tensiunea. Las lacrima să cadă pe pământul jilav de atâtea lacrimi, las gândul liber să-mi zboare în trecut și îmi revin în ochii minții toate (sau aproape toate), paginile nescrise ale cărții memoriei mele de om ce uită și iartă. Atunci când eram copil, îmi doream ca timpul să-mi treacă mai repede, ca ziua să fie lună, iar luna, ca în poveste un an.

Timpul trecea prea încet pentru mine, iar tutela părintească îmi era un chin. Prietenia celor vârstnici îmi părea o simplă joacă din partea lor, iar sfaturile păreau doar dădăceală și nu puteam să cred că ei îmi doreau doar binele, nedorind să mă lovesc cu "capul" de aceleași lucruri de care ei s-au lovit neascultând de cei ce odinioara îi învățaseră și pe ei.

Amintirile acestea dor și nu cred că există un om pe Terra, să nu simtă la fel și totuși fiecăruia în parte ni se pare că doar nouă sau doar "mie însumi" mi se poate întâmpla. Timpul trece și anii se duc, vine o zi când timpul trece prea repede, când o oră pare să fi trecut ca o secundă, când trecerea anilor nu o mai vreau, atunci când totul este prea rapid și viața mi-a trecut în van (ori poate mi se pare).

Când tânăr ești totul îți pare posibil, nimic nu îți poate sta în cale, timpul nu are limite superioare iar viața, oricât îți este de grea, ușoară ți se pare. Atunci alegi, la fel ca cei mulți, să trăiești doar clipa sau să trăiești pentru tine la fel de mult ca și pentru alții, copilăria poate fi infuențată, iar cei ce pot schimba asta, sunt acei ce spus-am mai înainte, că dau sfaturi, acele sfaturi pe care nu le digerăm cu gândul, iar faptic nu le

săvârșim mai niciodată. Atunci apare partea frumoasă a vieții. Acum, vin cei ce desăvârșesc partea cea mai grea, aici intră în scenă adevărații prieteni, acei ce ne dau tot ce au mai bun în dânșii. Acei oameni care ne deslusec adevărurile ascunse ale unei meserii pe care, deși am învățat-o la cursuri, n-o putem pătrunde bine fără a-i cunoaște adevăratele taine. Aici și acum le revine rolul adevăraților dascăli de viață, fie profesori, ingineri, sau simpli oameni de pe lângă noi. Ei sunt cei ce au lăsat și în mine ca în atâția alții un sâmbure de adevăr; ei nu clădesc ceva ce să se vadă, dar lasă în fiecare și cu fiecare clipă, un bob de înțelepciune, un mugur de adevăr. Sunt acei ce zic unii, că de nu-i ai acasă, să-i cumperi, iar de îi ai să ascuți de ei, sunt prietenii mai vârstnici. Acei cu adevărat Oameni - și scriu cu "o" mare – pentru că merită mai mult decât o majusculă, ei merită toată stima și dragostea mea. Lor într-adevăr, acum le este greu să se mai scoale dimineața, să își privească în oglindă chipul plin de riduri, le vine greu să își spună durerea, iar eu, acel ce am primit de la ei tot ce au avut mai bun, nu numai că uit de dânșii, trăindu-mi clipa ca pe o viață, dar nici nu le aduc nici cel mai mic prinos de recunoștință, spunându-le că-i simt aproape, că mai au încă nevoie de ceea ce ei au de dat mai mult : un sfat ori o vorbă bună.

Le simțim lipsa doar atunci când pleacă, fără gălăgie și fără a atrage atenția cuiva. Se duc și atunci îmi readuc în gând un sfat, o vorbă de spirit, o glumiță sau și mai mult o zi însorită la pescuit. Tăcerea lor de dincolo de moarte îți aduce și tăcerea ta, nu este o liniște prevestitoare de furtună, ci liniștea din adâncul sufletului. Ea poate fi asemănată cu acea tăcere siderală a universului dinainte de marea zi a creației, acea tăcere ce desăvârșește ceea ce ai creat, în inimă, în suflet și în

toată viața.

Plecarea lor ne reamintește că și a noastră plecare este aproape, că nu poate, ci sigur într-o bună zi nu vom mai fi. Reamintindu-ne că nu vom fi veșnici și de ceea ce ei ne-au zis, că într-o zi... Învățând de la ei nu numai meseria am reluat-o ci și din sufletul lor o bucată mai mică sau mai mare am luat. Iar amintirile ne fac să retrăim acele clipe ce nu vom vrea niciodată să le trăim. Adio spun vouă, prieteni dragi, ce nu mai sunteți, iertată-mi fie uitarea ce voi ați semănat-o în sufletul meu (cum Sadoveanu o scrie), purificat în focul cel veșnic al amintirilor, o creangă de aur răsări-va. O creangă cu roade de aur ce nu îmi pot fi luate de nimeni și asta nu pentru că ar fi păzită de sofisticate sisteme de securitate, ci doar pentru că amintirile nu îmi vor putea fi șterse niciodată.

La revedere și drum bun vă zic. Odihna să vă fie în pace. Iar tot ce de la voi am învățat și ce în suflet ați pus, acolo va rămâne până ce ne vom revedea.

Vă mulțumesc, cu toate că e poate tardiv, dar cred că și de acolo îmi sunteți mereu aproape.

ZIDIRE

A fost odată un băiat căruia-i plăcea să viseze, visa oricând fie zi, fie noapte, dormind sau stând de veghe. Acel baiat avea un frate. Un frate căruia îi plăcea să zidească, lucra frumos, zidind din cărți de joc, bețișoare sau uneori nisip, necăjindu-și fratele mai mare cu ceea ce făcea deoarece tot ce zidea se năruia, din cauza vântului de seară sau a refluxului mării.

Totul a fost până în ziua în care cei doi frați au visat împreună, iar visele lor reunindu-se au luat viața stabilizându-i unuia visele iar celuilalt dându-i temelia pe care frații au construit prima lor casă. De atunci, frații construiesc împreună cele mai frumoase palate și case. Unul cu vise și idei iar celălalt cu cărți de joc, bețișoare sau nisip. Adică cel mare are proiectul, iar cel mic zidește. Astăzi, sunt cei mai mari constructori iar ceea ce fac nu mai este luat de ape sau vânturi; Împreună au și dau stabilitate.

Povestioara aceasta mi-a amintit cât de mic sunt, căci sunt încă în faza de a construi din cărți de joc, cu toate că cineva, cândva m-a ajutat să clădesc o temelie, dar am fost un asistent, un simplu “băgător de seamă” atunci. Nu numai că nu am învățat, dar nici nu am băgat în seamă ce mi s-a spus și arătat. Nu am fost ucenicul cel ascultător, iar astăzi sunt încă la stadiul de a construi din cărți de joc, nisip și bețișoare.

Deunăzi, am văzut doi oameni, un bărbat și copilul său. Se îndeletniceau cu o meserie mai rău mirositoare, căutau în gunoaie. Părintele își îndruma atent fiul, care era în tomberon, ce și cum să caute, de unde să ia și ce să arunce.

Îi spuse să ia punga cea mică și curată, să o lase pe cea

DAN ORGHICI - VISE (NE)ÎNSEMNATE

mare și grea. Cea grea este aruncată de cei săraci, îi zise, "n-ai să găsești în ea decât mizerii și coji de cartofi". Așa făcu și îi dădu dreptate părintelui său. Tatăl îi mai spuse: "- Ia doar de caută în punga mai curată, de îi legată la gură; să știi, mai multe vei găsi". "Gajeii" îs curați și nu le plac putorile. Cel mic, sigur sunt că a băgat ceva în "devlă", iar de nu a făcut-o e rău pentru el.

Bădie, viața este grea iar unul ca el...?!?!?!?

Da, frate, este grea viața și pentru tine, sau pentru cei ca tine, ceva mai bun nu are să-ți dea și părerea mea este că de nici nu lupți, nici n-o să vrea.

Eu încă mă joc cu betișoare, cărți de joc, nisip. Oare sunt "gajeu" ? Nu cred, nu duc o viață chiar atât de roză. Și totuși mă joc și totuși clădesc...

IOVUL DIN INTERIOR

Cândva nu demult, am fost la o mănăstire în Moldova, unde am întâlnit un adevărat ascet; numele lui este ușor de recunoscut pentru simplul fapt că a avut destule de spus. Învățătura-i de bază era răbdarea, acea răbdare întinsă la infinit; să rabzi durerea la nesfârșit. Acea durere sacră, la care și îngerii ar vrea să ia parte, durerea umană, ce în interior te arde ca un fluviu de foc. Durerea ce ne diferențiază de tot ce trăiește pe acest pământ. Biblia zice, că până la suflet, drept avea satan asupra bunului Iov. Întrebarea-mi firească: de ce atât de mult?

Cotidian mă întâlnesc cu Iov cel plecat, din păcate nu înaintea lui Dumnezeu, ci înaintea acelor nimicuri ce nu-i lasă pe ei înșiși să moară, dar nici pe alții să trăiască. Acei mici “satani” cotidieni ce au gemulețe la un metru douăzeci, pentru ca omul să stea umil în fața lor, gâb de a lui durere și mai gâb de sfidarea ce-i aduce micul “satan” întruchipat fiind în cel de la geam...

Viața-i o scenă de teatru, marionetele sunt în sfori ... mă încurc ... ieșirea-n decor e ... când îmi vine rândul ori pe sărite, cum sforarul o vrea. Și tot ca Iov, îmi plec capul. La aceasta nu poate nimeni împotriva să stea. Îmi vine să strig : “- până când, Doamne ?”

Aminte-mi aduc că am strigat, ca și sfântul mă plec cu credință și spun: “ - Domnul a dat.” De luat, ia tot Domnul căci până la suflet - satanei i-a spus. Atât că mijloacele sunt altele acum decât pe vremea lui Iov. Astăzi dau dări peste dări și le plătim, că-i musai; birul pe prostia altora o dau. La fel ca Iov, rabad și aștept ca Domnul să mă audă, iar darea cea mare, Lui i-o voi da. Nu-i musai să fie azi, dar nici mâine, se știe că și timpul e opera Sa. Atunci, ce vor zice cei de la geamul pus la

DAN ORGHICI - VISE (NE)ÎNSEMNATE

un metru și douăzeci, când în loc să ne ia pielea, pe a lor o vor da ?

O rugă se aude venind de sus din munte, un călugăr coboară un psalm intonând, coboară încet roșie zarea, iar soarele apune peste pământ; se duc la culcare jivine și oameni, păsările-și cântă un ultim tril.

Dori-mi-aș ca mâine să mă găsească Domnul cu sufletul curat de al lumii chin. În gând îmi mai spune acuma și vântul, că mâine va fi o nouă zi. Să fie mai bună dori-mi-aș și pace la tot omul în casă să fie, răbdarea lui Iov s-o găsim!

Nu voi să vă sfătui dar și capul plecat sabia-l taie, mai bine semeț decât linge-blide, pe dinăuntru smeriți ca să fiți. Minuni ne dorim și nu le vedem, dar zilnic se întâmplă minuni. Zilnic se scrie de câte o icoană ce plânge lacrimi de mir. Eu cred că nu este nevoie să căutăm prea mult pentru că le găsim la tot pasul și în orice loc. Celor sinistrați - o căsuță a lor - minune-i, seteosului - apa, săracului flămând - bucata de pâine, celui cu sila închis - libertatea adusă de semeni - miracol este. O carte bună, ori poate pe scenă simfonia la fel o pot numi. De nu mă credeți, citiți-l pe Blaga, de nu, ascultați Enescu și dreptate îmi veți da.

Miracol este ziua câștigată de cel bolnav! Cum altfel pot numi râsul zglobiu de copil, când o viață-l dorești, de nu minune? Sunt zilnice aceste miracole, dar cine le vede? Cei mai mulți - și mai rău - celor ce li se întâmplă, le trec cu vederea uitând de ele, neluându-le în seamă. Miracol e răbdarea și toate-s miracol, chiar și cele de o clipă. Sperând într-o lume mai bună, minune e.

Ai avut vreodată senzația ca după ce ai discutat cu un copil să vrei să arunci toate cărțile din bibliotecă, să uiți toți literații din lume, considerând că toată filozofia nu mai face

DAN ORGHICI - VISE (NE)ÎNSEMNATE

nici măcar doi bani, că tot ce știm este nimic pe lângă înțelepciunea unui copil ? Este miracol să vezi cum gândește acea pură bucățică din noi, acea bucățică ce nu a citit nimic din toata filozofia lumii. Miraculos și mult mai spectaculos este să faci acel copil să râdă. Miracol este când acel copil te face să râzi. Miracol.

Dar ce înseamnă miracol? Este ziua de azi, este ziua de mâine. Miraculoasă este viața în sine. (Doar pentru urechile care pot să vadă și pentru ochii care pot să audă.)

Doar pentru cei ce știu și nu pot.

O ALTFEL DE FERICIRE

Ce este fericirea? Nu știu. Nu cred că am să pot să dau vreodată o adevărată definiție. Dar nici nu încerc, nu o voi face și nici nu-mi doresc, nu de alta dar nu vreau conflicte cu nimeni pentru că fiecare încercăm acest sentiment în alt mod, fiecare avem un mod aparte de a o trăi. S-au dat atâtea definiții încât ni se pare că încă una ar fi prea mult și cred că nu greșesc când spun că ceea ce este prea mult strică.

Voi încerca să redau o altfel de fericire, deși cred că mulți au gustat-o; unii o gustă puțin, doar ca un desert iar alții o mănâncă zilnic la toate trei mesele și este pentru ei o altfel de hrană, una spirituală. Voi încerca să-mi exprim acea fericire de a trăi în fiecă clipă, bucuria de a trăi în fiecare zi. Fericirea nemărginită că și mâine voi exista, fericirea că și poimâine voi mai fi. Trăiesc, exist iar mâine – cred - va mai fi o zi.

Nu cred în prognoze fataliste și sunt unul dintre acei oameni ce nu pot concepe să distrugă ce s-a construit cu multă trudă și fără odihnă. Nu pot să-l înțeleg pe cel ce distruge o operă după ce o realizează; și asta doar pentru simplul fapt că așa îi place, că așa i se năzare lui. Cred în purificare dar nu ca Nero, știu că focul distruge totul, iar în urma lui nu rămâne numai cenușă dar mai rămâne și îngrășământ care pus în pământ va ajuta sămînța să dea noi roade. Cred în cel ce bate, căci celui ce bate i se va deschide. La fel ne zice și Isus, iar eu bat cu fiecare cuvânt scris cu fiecare literă pusă pe o bucată de hârtie. Bat la poarta sufletului vostru rănit de atâtea probleme și vă rog, lăsați-mă să intru în urma lui Isus.

De ce spun asta? Pentru că nu-mi pot imagina apocalipsa, nu cred și nici nu pot crede în acel ce strică iar apoi

DAN ORGHICI - VISE (NE)ÎNSEMNATE

reface.”Crede” mai zice Cel ce a fost când s-au făcut toate. Mai cred că aveți puterea de a înfrunta valurile vieții, cred odată cu voi că ziua de mâine mai bună va fi. Cred și mărturisesc o taină sfântă, Nașterea Ta, Doamne. Odată cu nașterea Ta și noi renaștem.

Adevărat este că atunci când vrei să refaci o ruină cel mai bun lucru este să o dărâmi complet iar apoi să o refaci. Dar acea ruină nu va mai avea acea patină dată de trecut. Cum vi se par piramidele cu termopane ? Cere și ți se va da. El dă în Sfînta Taină chiar Trupul și Sângele Său. Eu mai neputicios, vin a vă da din plinul sufletului meu un gând, o vorbă sau mai nimic.Îți mulțumesc ție, Doamne, că ai bătut la ușa mea, că mi-ai cerut să mă întorc la Tine și cred că nu mă vei uita.

De aceea mă bucură fiecă zi.

De aceea cred în ziua de mîine.

Nu Creatorul o să distrugă creația sa, ci creația cea mai de preț (diamantul coroanei – omul) va fi acel ce va începe distrugerea sa. El, cel din urmă creat, va face să fie și cel din urmă distrus. El va face focul care să curețe planeta. Omul va fi cel ce distruge, a și început. Dacă nu credeți, uitați-vă bine împrejurul vostru și veți vedea că nu mint.

Mai ieri, adică nu cu mult timp în urmă, râdeam sarcastic de ecologi când ne vorbeau de distrugerea stratului de ozon; azi plâng, dar lacrimile mele nu pot acoperi gaura formată de noxe și acizi.

Mă întrebați de ce mă bucur atunci?

Mă bucură ziua de mîine, mă bucur că sunt și că trăiesc.

CONJUGAREA ÎNCREDERII (în formă nereprezentativă)

Crede-mă, ai încredere în mine - cuvinte devenite prea uzuale, dintr-o dată, de neluat în seamă, cuvinte fără valoare într-o lume nebună în care trăim. Crede-mă, este proaspăt, îți va zice pescarul, iar peștele pe care vrei să-l cumperi are vechimea lui Tutankamon.

Crede-mă, ai încredere în dragostea mea, va zice el iubitei a doua zi după ce a călcat pe alături.

Crede-mă, ai făcut o investiție bună, îți va zice agentul imobiliar, dar casa cumpărată este doar o ruină.

Încredere – un cuvânt care tradus în toate limbile acestui pământ nu ar trebui să aibă non-sens, cuvânt idee ce ar trebui să întărească orice relație, fie ea în scop lucrativ ori partenerial. Cuvânt sau idee - un tot unitar - “a avea încredere” ar trebui să însemne totul. “A avea încredere” în cineva, ar trebui să însemne un adevărat pod între ireal și real. Minciuna este exclusă.

Astăzi (nu ca noțiune de timp, ci ca realitate) pierdem definiția acestui cuvânt și se poate întâmpla ca atunci să ne pierdem pe noi în minciună. Tot astăzi (nu ca noțiune de timp), să nu mai avem încredere în semenii noștri, să nu mai stabilim o relație cu adevărat bazată pe realitate. Mă întreb, atunci ce vom face oare ? Vom putea să devenim cu toții asceți sau sacerdoți, să ne trăim viața rămasă doar cu noi înșine, nemaivând nevoie să ne încredem în semenii noștri ci doar în Cel ce ne-a dat viața. Cum credeți că va arăta planeta?

Redând valoare ideii de încredere, punând în ea la început adevăr, iar apoi suflet vom redeveni oameni.

Atunci vom putea spune celui iubit cu adevărat, să aibă

DAN ORGHICI - VISE (NE)ÎNSEMNATE

încredere în dragostea noastră. Atunci cuvântul celor ce vând sau fac servicii, va fi cuvânt. De-abia atunci, încrederea în semenii noștri va deveni într-adevăr realitate. Dar din păcate, este greu să găsim încrederea, ne-am risipit în cotidian, aruncăm zilnic minciuna, așa încât nu mai avem încredere în oameni, iar uneori nu mai avem încredere nici în noi și nici în înțelepciunea noastră.

Din cauza minciunii am devenit neîncredători în semenii noștri. Am devenit imuni și ce este mai grav, când ne spune cineva cu sinceritate, să avem încredere în ceea ce face, ajungem să reflectăm de două ori și de-abia după aceea să-i dăm dreptatea cuvenită.

Totuși, mai există cineva care are dreptate și mai există cineva în care putem avea încredere, pentru că El a spus întotdeauna adevărul și pentru că cineva acolo sus ne iubește.

Încă mai cred că există oameni și mai cred în iubirea de aproape, mai cred în încrederea celorlalți, mai cred în sinceritate.

MĂ ÎNTREB ȘI EU ...

Uneori mă întreb și eu de ce scriu? Nu este nevoie să-mi pui și tu cel ce citești aceste rânduri întrebarea... Doresc să aflu dacă e bine sau rău? Îmi vei răspunde doar tu, cel ce ai avut răbdarea de-a-ți arunca privirea, mai mult citind din ceea ce am scris; că-i bine ori că nu, doar tu ai dreptul de a-mi spune.

Gândesc deci trăiesc; exist nu doar pentru că mai respir (pe o nară și aia înfundată). Sunt om, nu doar prin naștere ci și prin faptul că doresc să împărtășesc și altora din ceea ce eu simt (deoarece nu pot fi unul din mulții nesimțiți) și simțurile îmi spun că multe sunt de zis; le zic deoarece nu le pot face, le fac pentru că cei ce îmi sunt semeni și se numesc oameni nu au curajul de-a lupta. O luptă-i viața, iar acum știi tu, cel ce citești aceste rânduri, cu ce doresc să lupt.

Te cred când îmi vei spune că sunt un Don Quijote, iar morile de vânt îmi tot flendură steaguri de luptă. Iarăși te cred că înastă luptă au mai luptat și alții, te cred când îmi vei spune că și alții au mai încercat să miște din loc o piatră mare, îl știu pe moș Ion Roată, dar tot ca el, de voi putea să-mi strâng alături mai mulți din cei ce nu sunt plante, deci mai și gândesc, voi reuși nu doar să-i fac pe alții să gândească, ci mai mult, ne vom împlini cu toții, spiritual vobind.

Nu sunt apocaliptic dar cred că la fel ca toate și viața are un sfârșit, nu sunt ateu dar nu pot să înțeleg neînțeleșurile acestei lumi și nici nu zic "hop" înainte de-a zări groapa ce trebuie sărită. La fel ca toți eu sunt, nu mă diferențiez de alții în mulțime și totuși în mine, la fel altora, nu pot să zac în minciună și în ipocrizie. Este greu și pentru cei ce nu cred; au nevoie de un milion de motive ca să creadă, iar pentru cei ce

cred, este nevoie de un milion plus unu motive ca să-i faci să nu creadă. Aceasta îmi este soarta și mă supun, plec capul (dar numai pentru o clipă) în fața ei. Nu din ipocrizie ci doar din respect.

O mică povestire chinezească spune: *Un om (poate bărbat, poate femeie), deci un om, a vrut să scrie cândva o poezie. A tot privit în jurul lui și meditănd, a simțit cum tot ce-l înconjoară cântă.*

N-a mai scris nici o poezie.

Dar alt om (poate bărbat, poate femeie), cu siguranță o va scrie.

În aceste rânduri, eu sunt cel ce a încercat să scrie și până la urmă am scris. Mă simt la fel celui ce a auzit cum cântă natura și fac greșeala de a o spune. Așa sunt eu, nu am puterea de-a ține pentru mine, firea mea nu mă lasă, nu mă lasă a nu-ți împărtăși și ție din ceea ce simt. Nu pot să tac !

Nu descriu numai natura, ci încerc să trezesc în tine și lupta împotriva sistemului ce ne conduce. Doresc să te angrenez și pe tine, tu, acel ce cred că mă vei citi. Este greu și atunci când ataci sistemul în totalitatea lui; toată lumea te aplaudă (chiar dacă primești aplauzele pe obraz). Spunând tot ce vezi că nu e bine, ai dușmani dar nu pe față. Dar când încerci să despici firul în patru, să iei bucată cu bucată, lovind nu doar în general ci în mod direct persoane, spunând tuturor pe nume, în acel moment ori dispari în neant, ori ai sprijin și îți continui lupta. Aici te vreau pe tine cititorule mereu aproape! Acel ce citești, nu încerca să mă înțelegi cu bucata (nu ca la măcelarie la kilogram). Ia-mă așa cum sunt, un întreg. Ia totul ca pe o pastilă amară și las-o să se dizolve înlăuntrul tău, de-abia atunci, ca un antibiotic, eu sper să-ți facă bine.

Tot poveste chinezească este și aceasta: *O dată, un*

tăietor în piatră văzu într-un vârful de munte o stâncă mare. Stâncă cea mare se bucura că nu-i trecătoare ca ploile, ca vântul, ca și copacii. Dar măreția ei a durat până în ziua în care un tăietor de piatră a zărit-o. De ce? Pentru că a doua zi, tăietorul în piatră stete să o asculte (și ca un bun chinez avu răbdare să asculte tot); auzindu-i bucuria, o sparse ca să-i găsească sufletul, din ea făcu o mică statueta, ca să poată sta singură în micuțul lui altar.

Scrisul înseamnă pentru mine acel spirit ascuns în piatră; la fel ca cioplitorul și eu sparg cu fiecare literă scrisă încă o bucată. Când voi găsi sufletul din piatră, nu cred că îl voi pune în altarul meu din casă. Sunt sigur că îl voi pune pe o foaie în cuvinte cât mai bolovănoase. De am greșit cu aste rânduri, să-mi spuneți și voi lua măsuri (la doamne la mânuși, la domni la căciuli), de cred că-i bine, voi îndrepta ce-i strâmb, de nu, părerea ta n-oi ști-o niciodată, iar asta nu mă va încânta.

Aici închei, și-ți spun adio, la revedere, ciao, ori cum îi vrea. Un gust de anost mai are viața asta, neică, să mai trăiești? Nu cred că asta-i viața ce ți-ai dorit-o, dar alta nu mai e și gata...

AMINTIRILE MAI ȘI DOR

Adevărat, adevărat vă scriu : sunt amintiri care nu numai că dor, dar îți dau o senzație de neliniște, de parcă atunci trăiești acea amintire demult uitată. Cât doare, cât dor amintirile ce credeai că sunt demult uitate... Cât sunt de grele clipele-n care retrăiești emoții, cât ai cere "cerului" să nu le fi avut niciodată...

E groaznică clipa în care-l conduci pe cel iubit la gară, dar cum pare sau apare când îl vei conduce pe acel drag la groapă? Nu cred că vei dori să retrăiești acele clipe; mai mult, emoția despărțirii va dura și mai tare.

Cum ți se pare o reîntâlnire cu un "amic" ? De mult ai uitat ce era groaznic în relația voastră. Vine o zi când reîntâlnești "amicul", e bine și falnic, îți râde în față. Tu știi că o vorbă spusă în dodii îl poate arunca la pământ, dar lași ca totul să treacă de la sine. "Amicul" pleacă. Trăiești acele clipe amare - sunt ca fierea - lași timpul să șteargă amintirea lor. După o vreme reîntâlnești "amicul"; la fel îți râde în față; atunci, cum te simți când nesimțirea lui devine durerea ta, iar el îți este piaza cea rea.

Cu câtă grijă îi spui unui cardiac că-i vine pe lume un nepot? Dar el cum simte acea amintire a celor ce nu mai sunt... Groaznică clipă, dar la fel ca oricine și cardiacul trebuie să moară.

Da, sunt amintiri care mai și dor, adevărat vă spun că viața în sine este făcută în majoritate dintr-o astfel de amintire. Așezată inconfundabil între real și ireal, amintirea îți dă putere și aripi să poți să zbori. Amintirea este puntea de legătură între trecut și prezent, ea reprezintă unica legătura între noi și cei ce

nu mai sunt.

Undeva în Tibet, un ascet avea un ucenic. Nerăbdător, ucenicul dorea să ajungă mai repede în comuniune cu Creatorul; în nerăbdarea sa, îl întrebă pe călugăr cum poate să ajungă mai degrabă în Nirvana. Bătrânul ascet i-a spus: “- în primul rând uită-ți amintirile, apoi uită de tine și în ultimul rând, dar nu în cel din urmă, renunță la viață.” Tânărul ucenic a încercat și cu timpul a putut să renunțe la amintiri; după o lungă perioadă a renunțat și la sine; bătrân fiind a murit de-abia atunci renunțând și la viață. Sufletul lui urcându-se la judecată a întâlnit sufletul bătrânului dascăl, iar acesta l-a întrebat: “-Mă mai cunoști? Eu sunt cel ce te-a învățat.” Tânărul ascet i-a răspuns: “-Nu îmi amintesc de nimeni, nu tu m-ai învățat să îmi sterg amintirile?”

Amintirea este oglinda în care se răsfrânge tot ce am făcut. Iar unele dor și ar fi bine ca măcar pe acelea să le putem uita. Noapte; cineva în noapte veghează ca și paznicul din turnul Londrei ce strigă: ”-dormiți liniștiți, cineva vă veghează”. Iar pe străzi se comit oribile fapte. În timpurile noastre, cel ce veghează se numește “trecutul”. Trecut ce poate fi identificat cu o piatră, o piatră aruncată într-un lac. Cel ce aruncă, chiar eu sunt, iar undele lacului devin tot mai puternice, se apropie de mal, iar piatra (trecutul piatră) cu toate că ajunsă-i la fund, reverberează în undele ajunse la mal. Noapte; “cineva în noapte veghează.” Trecutul care se întoarce pe căi nebanuite la mine, amintire sau faptă, vis neîndoielnic, realitate. Se poate ca piatra din lac să sară, să ajungă pe celălalt mal ... atunci nu numai unda, dar și piatra vor aduce consecințele trecutului. Trecutul este acel prezent al zilei de ieri, trăite în așa fel încât să nu-ți fie greu sau rușine s-o rememorezi, să nu poți fi niciodată judecat de nimeni pentru acel prezent. Început și

DAN ORGHICI - VISE (NE)ÎNSEMNATE

sfârșit devine trecutul, când sfârșit este totul, nimic nu mai poți face, dar fă așa încât să nu regreti nimic. Adevărul îmi este crez în viață. Nu ai voie să-l poți uita. Amintire – trecut, trecut – amintire.

DAN ORGHICI - VISE (NE)ÎNSEMNATE

DISTINCȚII SAU IUBIRI

Motto: De ce fugi de aia dai

Iubesc iar iubirea este cea mai mare poruncă, trăiesc în iubire și nu pot să cred în ură, în acea stare ce desparte, în acea ură ce nu mă diferențiază de fiare.

Iubesc ciripitul de păsări, vântul ce suflă alene, femeia ce-ncântă, iubesc soarele în apus, dar și la răsărit, iubesc și cred că toată lumea cântă al dragostei imn. Nu port în piept medalia ce spune că în iubire trăiesc. Nu am ca evreii pe rever o stea a lui David să mă disting de cei pe care nu-i iubesc.

Iubesc și-mi strig iubirea la cer. De acolo îmi vor răspunde îngerii spunându-mi:-Nu faci decât să respecti cea mai mare poruncă, "Iubirea de aproape."

Medalii nu port, nu am nici de ce.

Iubesc, nu sunt primul nici ultimul care o face!

NEBUNII ACESTEI LUMI

Astăzi au trecut în goană două mașini...viteze amețitoare aveau. Nu știam ce se întâmplă, așa că l-am întrebat pe cel ce se afla lângă mine. Uitându-se la mine ca la un picat de pe lună mi-a spus: “- Nu știi, e domnul Cutărică. Se duce la parlament. Glasul interlocutorului meu îmi arată o candidă inflexiune de supușenie. Era cel ce lingea din blidul celui ce-a trecut. Era sluga umilă și supusă ce s-ar fi lăsat tăiat bucăți doar ca să lingă în continuare. Omul ajuns în cel mai degradant stadiu, acel ins ce și-ar fi vândut și propria mama doar ca să o ducă el puțin mai bine.

Acei ca el sunt mulți, prea mulți să nu fie prea ... mulți. Dar oare cine sunt acei cărora aceștia le slujesc? Ei sunt marii lumii, sunt cei ce au de toate dar totuși nu au nimic, ei sunt mari dar sunt și mici deopotrivă. Au cap dar nu gândesc decât cum să aibă, material vobind. Mari sunt doar ca statură și averi. Mici sunt prin micimea lor sufletească, prin gând și faptă. Au negură în suflet, din bogație nu au făcut altceva decât un scut în fața lumii, un scut ce nu-i apără ci doar îi desparte de noi cei mulți. Uitat-au ce înseamnă suferința de parcă nu ar fi trăit ca noi; în ochii lor au grad de zei. Ai proști se închină lor. Închipuidu-și că sunt conducători, au fost întotdeauna conduși; sunt acei ce dau bani unor tirani doar pentru a câștiga la rândul lor alți bani. Nu îi interesează dacă averea lor distruge 1.000.000 sau 20.000.000 de oameni. Nu văd decât ceea ce vor, iar cei ce mor de foame nu există pentru ei decât pe tubul cinescop al giganticelelor lor televioare. Pot muri toți caii din lume dacă ei au mașini luxoase.

În căutările lor, barosanii planetei, (mai mari în funcții, miliardari făcuți din hoție - mici prin intelect), au observat că

nu pot lăsa nici o urmă viabilă a trecerii lor pe pământ. Adunându-se în sobor (dar nu de preoți ci de cei cărora mai puțini li se închină) mai bine spus, în grămadă ordonată (ca la rugby) au decis următoarele nimicuri ce pot (și nu numai, dar o și fac) să distrugă:

1. Dacă nu putem face bine omenirii, atunci să o distrugem;
2. De nu ne putem hotărî propria soartă, hai s-o hotărâm pe a celorlalți.

Nu pot crea, atunci distrug, iar hotărârile lor au implicații și în soarta noastră, sloganul lor, distrugere se numește. Nu mai pot fi numiți altcum decât bestii; animalele nu pot fi comparate cu ei. Carnivoreleucid să se hrănească, mai marii lumi o fac din plăcere.

Am să vă spun o mică povestire: cândva nu demult, trei oameni, sătui de toate bunătățile lumii, pornit-au opera lor personală de distrugere. Doi dintre ei au început cu oamenii. Terorizând, ucigând, făcând să ne pară rău că suntem oameni, iar ei fac parte din aceeași rasă cu noi. Al treilea, tot ucigaș era, dar spre deosebire de cei doi, acesta era un ucigaș de microbi, bacterii și alte asemănătoare lor. Dar mai târziu, acest al treilea i-a ucis pe primii doi cu ebola. Despre primii doi, vor mai studia doar criminaliștii, comportamentul lor va fi învățăceilor de folos pentru a-i prinde pe alți oameni care terorizând ne vor face să ne rușinăm când spunem că suntem oameni. De al treilea, care tot ucigaș a fost, vuia presa înălțându-l la grad de erou. Mă întreb, cum vom face diferența între cei trei? Oare este chiar o diferență între modul în care ucizi, sau după persoana ucisă? Cel ce omoară, tot criminal se numește, iar cel ce a ucis cu sânge rece o va mai face.

SUNT CLIPE

Sunt momente în viață când îmi vine să urlu ca lupii la lună plină. Sunt clipe care mă dor mai tare ca orice durere. Sunt acele momente în care văd un bătrân pe stradă, uitându-se cu jind la trecătorul mai tânăr ce mușcă hulpav dintr-o banană sau din covrigul luat de la colț. E grea poate viața, dar nu cred că ar trebui să fie chiar atât de grea și pentru cei ca ei. Nu pot să trec nepăsător pe lângă acești oameni, nu pot și nici nu vreau să uit lacrima din ochii lor. Au muncit o viață, cu crezul că ceea ce fac ei fac bine, credeau cu adevărat în ce fac și nu că la bătrânețe nu vor avea din ce trăi. Sunt primii ce își plătesc taxele, dar sunt tot primii la spitale sau farmacii. GREU...

Merg uneori pe la medic și-i aud plângându-se de tot felul de boli. Le este frică, o teamă nebună de ziua de mâine. Oare ce vor face cei mari, ce pot lua decizii în țara aceasta de își vor învinge teama? Știut este că o sugestie e frica, iar când învingi sugestia, piere și frica. Plâng cu lacrimi de sânge, plâng plânsul lor. Mă doare când văd durerea cum frânge și ultima speranță din inima lor. Mă dor durerile lor, mă doare când îi văd cum suferă. Pe ei ce ar trebui să se plângă nu de bani, de pâine ci doar de reumatism. Plâng. De plâns e să-i vezi pe acești oameni, nu cerșind, dar plângând tacit de atâtea nevoi. Momente sunt în viață când îmi vine să urlu ca lupii la lună. Vă rog din sufletul meu mic, de nebun, nu întrebați de ce, sau cum. Urlu ca lupii căci nu pot să plâng. Dar ce să-i faci? Există momente în viață, mai ales în perioade de stres, când și cele mai infernale lucruri îți par frumoase. Iar ei, dragii mei bătrâni trăiesc alături de noi, cei mai tineri, perioada aceasta de maxim stres de 15 ani.

Ce pot eu face, mai nimic mai mult, decât să urlu ca

DAN ORGHICI - VISE (NE)ÎNSEMNATE

lupii la luna cea plină. Să plâng cu lacrimi de sânge din inima-mi ce nu poate să facă nimic din ce vrea. Eu râd și plâng, plâng și râd.

Râd de această lume, iar râsul îmi este amar, râsul nebunului îmi este, acel hohot ce anunță o criză.

E râs de agonie.

DAN ORGHICI - VISE (NE)ÎNSEMNATE

BÂNTUIND, URLÂND, RUGÂNDU-MĂ

Bântui prin gândurile altora, mă doare atât de tare în cot și-n umărul drept...

- Ce cred ?
- Cred că mă doare capul dacă mai stau să mai și gândesc.

Strâng iubirea în brațe și o strâng atât de tare că ar putea să se contopească cu mine. O strâng în pumnul drept, încleștat, mi-e frică să nu o scap printre degete. Îmi este teamă să nu o pierd.

Urlu ca lupul de pe stema dacicului steag, nu la luna plină ci doar la micimea mea.

Ce spun?

- Spun că nu este nimic de spus.

Durerea mi-a devenit o obișnuință; mă doare ce simt, ce văd, ce trăiesc.

Durerea îmi este o nouă plăcere. Mă doare, deci așa simt că sunt, nu am murit.

Mă rog pentru durerile lumii, nu pot să le uit, am timp să le ascult.

Tac?

- Nu cred că aș putea să tac, vorbind îmi descarc energia negativă...

În taina durerii găsești și iubire, sunt de nedespărțit.

Mă doare, iubesc, e tot una atâta timp cât trăiesc.

CHIP DE CENUȘĂ SUNT

Cenușă din jarul timpurilor eu sunt, din focul cel veșnic mi-am luat ființa, din bobul cel sacru ce a rodit pentru prima dată pe pământ luat-am bucuria, din chinurile primei nașteri luat-mi-am suferința. Căldura din focul cel sacru îmi dă visului zbor, în lacrimi de sfinți scăldatu-mi-am fața și mi-am șters-o cu frunze de laur; mă doare tăcuta, măreața și sacra durere a pământului primordial. Din vântul de vară luat-mi-am speranța, un chin îmi este viața. Sunt cel ce aude și vede mai tot. Nu sunt Creatorul și nici nu mă compar cu El, dar nu sunt orb și nici surd nu sunt, aud și văd durerile celorlalți, nu pot să trec nepăsător pe lângă agonia semenilor mei, nu lovesc și asta, nu pentru a nu fi lovit ci pentru că nu pot să cred că cel ce lovește, se poate numi om. M-am născut (uneori), deodată cu această planetă, îmi pare că martor am fost la creația ei, cu toate acestea nu știu de cele mai multe ori în care parte este stânga sau dreapta. Nu uit, dar iert, iar iertarea mă face să simt plăcerea de a trăi. Iertarea înnobilează uitarea, te face să devii amnezic, idiot, aici știu să fac diferențe. Nu uit, am zis, dar nici nu îmi fac o deosebită plăcere amintirile triste, nu pot să văd oamenii plângând. Spălatu-mi-am fața în lacrimi de sfinți, căci sfinții sunt aceia ce uită și iartă, iar plânsul lor nu este altceva decât râul ce-n mare se varsă. Ce poate fi mai pur ca lacrima de rouă găsită dimineața-n glastră, pe o floare pură a sufletului mare de prun ce deodată cu ziua cea nouă se naște. În focul cel veșnic, cu lacrimi de îngeri voi să-mi călesc viața. Lumina îmi dă putere, iar noapte-mi clădește soarta. Zid între ele nu este, se completează una pe alta, sunt despărțite dar nu există interpus între ele, graniți sau ziduri de piatră. Din bobul

DAN ORGHICI - VISE (NE)ÎNSEMNATE

cel magic ce rod dete întâia dată, din spicul cel dintâi care rodi pe planetă gustat-am odată. Din pomul oprit al științei odată cu Eva mâncat-am. La fel ca ei izgonit sunt din ceruri, peastă lume nu îmi găsesc locul, fug de întunericul nopții, mi-e ruptă o aripă și nu pot să-mi iau zborul. Din toate mâncat-am, dar dor îmi este de hrana din ceruri, iar manei sacre îi duc dorul. Știu că există și iadul, întunericul vine în urma luminii. Negrul ca și culoare este perfect opus albului, iar albul nu exprimă durere. Sunt cenușă adusă de vânt de pe altarul vechilor asceți. Sunt clipa ce vine și totuși sunt clipa care a trecut, sunt totul și absolut nimic. Totuși sunt, deci trăiesc, sunt ultima și cea mai mare creație Divină. Sunt om.

Fiind cel ce sunt, salut creatorul și vreau, dacă se poate, să-mi trăiesc fiecare zi ca pe cea din urmă. Trăiesc în fiecare zi minunea de a nu-mi fi cea din urmă zi, minunea de a exista. Sunt totuși cenușă iar ca cenușă în patru zări mă spulber, din focul sacru îmi trag seva, din el luatu-mi-am chipul, prin el exist, în el mă contopesc.

CĂLDURA SUFLETULUI

Am regăsit o clipă de rai, o clipă care, așa cum ziceau bătrânii, ar trebui să o regăsești în fiecare zi. Nu am regăsit-o decât după o lungă perioadă de timp, iar cel de a fost factorul determinant la regăsirea clipei a fost un om. Cu greu în aceste zile bântuite de nebunia înavuțirii, de microbul ce bântuie mai tare ca gripa păsărească, numit de unii, cotidian, iar de alții, necazul din fiecă zi. Cu greu spuneam, poți să găsești un om ce știe să facă o sobă care să încălzească și sufletul nu numai trupul. Hoitul ce cere de toate dar rămâne aici. Au fost, sunt și vor mai fi oameni atinși cu degetul de divinitate. Ei sunt cei ce văd în aer firele de praf, celulele din apă, ionii din eter dansând mirificul dans al vieții de aici și a celei de dincolo de noi. Ei văd și simt acele lucruri și umbre pe care noi, cei mulți nu le vedem și nici nu le simțim. Un astfel de om a venit să-mi facă o sobă care să încălzească trupul, dar a lăsat în urmă mai mult decât soba, a lăsat căldura lăuntrică, cea sufletească. În urma trupului rămâne doar ceea ce vor vedea arheologii, după mult timp. În cazul în care ceea ce ai făcut va dăinui. În cele mai multe cazuri nu rămâne nimic. În urma sufletului, rămân generații ce-ți poartă amprenta, de ai știut unde și cum să ți-o lași. Sunt oameni ce își trăiesc visele lor, dar mai mult sunt oameni, (la fel celui ce făcându-mi-a soba) ce trăiesc intens, așa putea spune că se hrănesc cu visele și dorințele sufletelor noastre.

Văzuți cu ochi pragmatici, ei sunt numiți nebuni, văzuți de-o femeie, ei sunt numiți artiști, văzuți din prismă tehnică, ei se numesc inventatori. Văd, simt, percep ce nu pot percepe alții, iar umbra morții o văd în realitate.

Sunt darnici, au ce da și nu se întrebă cui sau de ce? Își

dăruiesc și lor sălbaticе clipe de frumusețe pură. Dând, ei primesc și nu numai materialul îi interesează, pentru ei o vorbă are valoare mai mare decât o bucată de pâine. Cuvântul are valoare de lege, nu-l calcă și nu acceptă să fie călcat.

Nu sunt bogați, dar au din acea bogăție ce nu seacă niciodată, au mai mult decât un milion de alți inși, tot timpul vor avea ceva de dăruit, măcar o vorba. Celor ce au, le dăruiesc mai multe decât ar putea da vreodată ei.

Spre deosebire de ceilalți, au harul de a-i găsi pe cei ce sunt în pericole sau sunt mai nevoiași. Nu îi caută, dar îi găsesc pretutindeni pe cei năpăstuiți. Au de dat și vor da, atât celui ce are nevoie, dar mai ales, celor ce cred că nu mai au nimic de primit nici de la viață, darămite de la alții. Ei dau fără a cere nimic înapoi, dau doar pentru bucuria de a dăruir.

Nu o fac poate ei înșiși sau poate da, dar sunt sigur că prin ei, Divinitatea își arată una din multiplele ei forme. Cu fiecare dintre ei o altă și prin fiecare câte o rază din lumina vieții.

Nu vom descoperi poate niciodată frumusețea ascunsă dintr-un astfel de om și nu pentru că nu am putea-o vedea, ci doar pentru faptul că este multiplă și atât de desăvârșită încât ne-ar părea ireală și noi cei ce nu suntem ca ei am percepe-o altfel.

Sunt acei oameni pe care divinitatea i-a atins cu un deget, sunt acei “nebuni” atinși de Dumnezeu.

ALTFEL DE TRĂIRI

Sunt momente în viață, momente în care te întâlnești cu stări sufletești pe care demult le-ai trăit, momente și gânduri, vorbe sau fapte ce odată uitate nu le mai vrei înapoi, acele stări de spirit ce nu ai mai vrea să le retrăiești.

Dar, of, mai vin și acele clipe când nu mai poți face nimic și trebuie să refaci legătura cu acele stări sau fapte. Clipe în care ești nevoit să faci aceleași greșeli pe care le-ai făcut cândva. Iar ca să mergi mai departe, ca să învingi răul, să poți să trăiești, le faci, chiar dacă atunci distrugi tot ce ai mai bun.

Sunt grele și rare momentele acestea și de ele depinde uneori bunăstarea sau chiar viața ta sau a celor dragi ție. Tocmai de aceea faci concesia ce te doare cel mai tare, tocmai de aceea nu ai cum să nu intri în joc. Să mergi mai departe nu ai cum, de nu retrăiești această amintire. Asta cred. Că cel ce intră în joc nu intră ca să piardă ci doar să câștige. Nimeni nu joacă doar de dragul de a pierde, cel ce zice asta minte, mințindu-se pe el însuși sau mințindu-i pe alții. Când joci, vrei să câștigi... iar ca să câștigi mai și riști. Ca să câștigi ceva de la viață, trebuie uneori să și greșești să faci aceleași greșeli pe care le-ai mai făcut, de care nu numai că te ferești să le faci dar nici nu te mai gândești că o dată le vei mai face.

Trebuie să guști din nou durerea pe care ai trăit-o. Să fugi din nou pe aceleași cărări pe care nu ai fi vrut să mai ajungi vreodată. Nu spun că ar fi bine să o faci, nu spun că trebuie să revii în permanență la amintirile de mult uitate. Dar spun că sunt necesare. La fel ca și trasul cu pușca atunci când viața îți este în pericol, la fel ca și aerul când ești înconjurat de prea multă apă. Retrăind aceleași sentimente, fapte sau gânduri,

DAN ORGHICI - VISE (NE)ÎNSEMNATE

poți să alegi de le mai trăiești sau nu, dar după cum am mai scris, în joc nu intri ca să pierzi, dar sunt momente în care mai vrei și altceva de la viață.

În altă ordine de idei, nu lăsa amintirile triste să te copleșească, nu te lăsa învăluit de ceea ce ai făcut. Nu ucide în tine viața doar ca să moară o clipă de trecut. Trăiește cu bune sau rele cu tot și cu toate. De nu, vei urla ca lupul (dar poate că și lupul mai spune câte ceva prin urletul lui).

Trăiește cu tot și cu toate nu esti primul nici ultimul ce a greșit.

MANUSCRIS DE LA FRUNZA MOARTĂ

Trecător am fost aseară pe alei, trecător sunt și pe astă lume. Cu trecerea mea, trecut-au anotimpuri, cu trecerea lor, trecut-au ani. Mergeam agale gândind la nu știu ce, sau poate la nu știu cum.

Văzut-am ceea ce mulți văd și anume: cum pică o frunză, o frunză de plop, din plopul de pe marginea aleii. Nu știu de ce și nu știu cum, dar am luat frunza și am dorit să o pun la loc în plop; când mă uitam unde i-ar fi locul, frunza mi-a zis:

- Nu ești tu cel ce dai viață și ai grijă că cel ce dă, trebuie să aibă de unde să dea ca nu cumva să ți se ia și ție din ceea ce vrei să dai. Nu tu ești acela ce dă viață, tu nu poți decât să o trăiești, nu încerca să faci pe creatorul căci s-ar putea să uiți de unde ai venit...

M-am speriat atunci, întrebându-mă cum poate să-mi vorbească o frunză... cu grijă am așezat-o înapoi, grăbindu-mă să plec. Abia atunci mi s-au deschis ochii, mirați și mari au zărit că în jurul meu cădeau alene și duse de vânt alte frunze; m-am aplecat să le adun pe toate, dorind să le așez la locul lor, în plop. Mirat am văzut ca una dintre toate nu semăna cu o frunză ci mai degrabă cu o filă ruptă dintr-o carte, așa că am luat-o pe aceea, lăsându-le pe celelalte jos. La lumina palidă a lunii, curios fiind, am vrut să o citesc. În momentul acela frunza ce-mi vorbise, ca dusă de vânt mi se așeză pe umărul drept și-mi șoșoti la ureche:

- Cum vrei să citești ce nimeni nu poate, de ce vrei să înțelegi ce alții nu vor ?

Un fior de spaimă mi-a trecut prin tot trupul și am fugit

DAN ORGHICI - VISE (NE)ÎNSEMNATE

ca un nebun pe alei. Alei pe care doar cu câteva minute înainte mă plimbam agale în seara de toamnă, gândind la nu știu ce sau poate la nu știu cum.

Astăzi, mai bine zis deseară, o să mă plimb din nou pe alee și sunt sigur că vor cădea din nou frunze dar și mai sigur sunt că nu voi reîncerca să pun din nou frunzele în copac. Le voi lăsa să zacă pe asfaltul aleei, pân' vor veni alți oameni să le strângă și poate vor auzi și ei frunza cea moartă vorbindu-le.

Am luat aseară cu mine o frunză, dar nu știu și poate nu voi ști niciodată de este frunza ce mi-a vorbit, ori este o frunză ca oricare alta. O frunză galbenă, ca oricare alta care din plop s-a desprins. Dar frunza mea nu va rămâne pe asfaltul aleei ci pe pământul jilăvit de brumă se va ofili.

Nu o să uit niciodată cum vorbește o frunză.

Nu voi putea să uit acel manuscris de pe o frunză moartă. Oare cât vor mai cădea frunze? nu de alta, dar aș dori să știu cât vom mai fi...

UNDE TE DUCI, OMULE?

Zilele acestea m-am strecurat prin acele locuri binecuvântate de Domnul, acele tărâmurii în care după cum spunea un bătrân, nu simți trecerea timpului și crezi cu adevărat că în fiecare zi trăiești cel puțin o clipă din rai. O nemurire, voi menestrelii și barzi, plecați ale voastre dalbe frunți în fața locurilor și aceluia ce locuiesc în țara nemuritorilor Daci, în țara Moșilor. Acolo unde simți într-adevar cum timpul se scurge, unde natura îl mărturisește pe Creator iar la rândul ei, Divinitatea trăiește în tot ce te înconjoară.

Am fost doar trecător o zi și chiar mai puțin decât atâta, trecut-am prin Apuseni. Dar frumusețea aceluia locuri rămasu-mi-a întipărită în veci pe retină, revăd din memorie măreția munților, verdele spre cărămiziu al frunzelor mărețelor păduri, în nări am și acum mirosul rășinii de brad. Cum aș fi putut să trec nepăsător pe lângă aceste sublime frumuseți pe lângă locurile pe care istoricii îl numesc “leagănul lumii”.

Acolo am simțit o altfel de speranță. Până mai ieri, o simțeam ca o funie groasă în jurul gâtului meu, dar nodul nu era strâns deocamdată și de aceea mai puteam să respir, dar într-o bună zi aș fi putut muri din cauza speranței care-și stângea lațul. Nemaiputând să mai ajung idealul la care am încercat să ajung, acel ideal ce nu ar fi fost decât o lume mai bună. La moși am aflat că nu este greu să atingi un scop atunci când de la viață ceri doar atât cât poate să-ți dea, necăutând să sari mai sus decât un campion olimpic dar totuși tinzând la moralitate și nedorindu-mi să urc pe înălțimi din care poți să nu te mai întorci. Sunt locuri din care te încarci, de unde simți că vii cu acel “ceva” ce te mai face să reziști încă nu an în stresul

zilnic dat de traiul din aglomerațiile umane ce se numesc orașe. Acele locuri, eu găsite-le-am în acea mirifică parte de țară și nu numai că am luat din energia lor, dar am și regretat că nu trăiesc acolo. Pe acele tărâmurii, eu am descoperit că într-o cutie prăfuită și goală poți descoperi comori, pe care alții nu le văd aruncând cutia. Dar mai sunt și alții la fel ca cei pe care i-am întâlnit, acei ce scormonesc fie și doar cu gândul, găsind în ce alții au aruncat, comori nebănuite, tainicile diamante neprețuite ale înțelepciunii, smaraldele cunoașterii demult uitate, clarviziunea celor ce vor fi, puterea de a înțelege neînțelesul. Dar nu numai atât, ei cred cu adevărat în acesta, cu a lor premoniție își împlinesc ca niște adevărați apostoli ai acestui sfârșit de lume, ne împărtășesc și nouă, dar de cele mai multe ori, nu vrem să-i auzim, lăsându-le lor greul de a se face auziți, murind și reînviind în paradis.

În lumea noastră sunt două feluri de oameni: acei ce sărută obrazul și acei ce îl întorc, să fie sărutat. Moții cred eu sunt acei oameni ce le fac pe amândouă fără să pară și fără să fie duplicitari. La fel lor și eu aș dori să fiu...

Mirifice meleaguri și pline de parfumuri, cu zumzet de albine și clipocit de ape ... de nu mă credeți mergeți și veți vedea că adevăr vorbit-am și minciună nu. Adevărat, nu curge lapte și miere, traiul lor greu este, cu toate astea nu uită de te văd străin, să te cheme în a lor casă, la masă să te așeze și să te ospăteze cu ale lor bucate, iar la un pahar de țuică să-ți zică cum strămoșii lor și ai noștri, aurul din baie l-au scos.

Aici, la Moți am înțeles că din toată tehnologia noastră doar praful se va alege, că ne distrugem mergând tot pe al robotizării drum. Că omul mai trebuie să mai și citească, că filosofi sunt doar cei ce cugetă și nu doar cei ce vorbesc.

De la acei oameni aflat-am (sau poate deja știam) că

sclav nu este robul ci doar stăpânul lui; sclavul speră în permanență că o să fie cândva liber, dar pe stăpân, cine îl va mai putea elibera de gânduri și de greutate pe care doar el singur și a lui bogăție l-au înrobit. Ne-am înrobit și noi, făcându-ne stăpâni peste mașini și calculatoare, am uitat că frumusețea locurilor se poate descoperi doar mergând pe jos, nu mai gândim, că doar are cine să și gândească pentru noi: computerul. La Moți încă se zice că îi aici aproape, ori peste deal, deși distanța-i de 20 de km, iar a gândi e omenesc și nu numai pentru lucruri ori fiare.

Acolo am înțeles că sfârșitul evoluției cibernetice poate fi și atunci când tot ceea ce omul a creat ca să-l ajute se va opri. Toate vor lua o pauză (una totală) iar noi vom fi nevoiți să gândim, să scriem, să citim și să muncim, așa cum ne este dată firea, nu tehnologizați.

Dacă îți vrea să mergeți prin Apuseni, eu (nu sunt agent de turism) v-aș chiar dori s-o faceți, iar când veți reveni să-mi spuneți de am avut sau nu dreptate. Atunci veți vedea că la mari bucurii pământul ni se pare mai mic, insignifiant, iar la necazuri, ori când bolnavi suntem, pământul își reia locul în imaginea noastră și nu numai atât, se mai mărește și ni se pare mai greu și mai apăsător. Iar când totul ne fuge de sub picioare, când mașinile de tot felul sună din sirene, de-abia atunci înțelegem că moșii se ajută într-altfel, că ei știu ce înseamnă întrajutorarea umană și nu știu ce pot să însemne cuvintele “nu pot”, “nu vreau” și mai mult decât atât, la nevoie și greu nu se simt față de nimeni străini. Ei sunt acei eroi ce nu au vârstă nici rasă și nici sex, ei sunt doar oameni.

Ăștia sunt Moșii și asta este firea lor, cu care nu doar natura i-a înzestrat ci și acel “ceva” ce nu poate veni decât dinăuntru, decât din strămoși.

FĂRĂ NUME

Ce iubim mai mult? Viața, acest bun de preț la care ținem atât de mult, cu atâta înfrigurare și pe care nu am dori să o pierdem.

Întrebări, întrebări și alte mii de întrebări...

Eu nu aș vrea să îmi pierd credința.

Tu poate nu ai dori să pierzi femeia iubită.

Ei sau ele nu ar vrea să piardă ce?

Era o dată un om foarte bogat, căruia îi plăcea săucidă.

Justiția nu îl putea considera un ucigaș deoarece întotdeauna făcea un târg cu victima sa.

Îl întreba pe cel ce-l alegea drept victimă ce își dorea mai mult de la viață. Aceia încheiau un contract din care reieșea că victima câștigă averea iar satrapul îi ia acestuia viața. Acesta era ultimul lucru pe care ei și-l doreau.

Câștigurile agonisite de cei morți erau fantastice. Unii au câștigat averi, alții plăsmuri fantastice, chiar și un colț din lună a fost câștigul lor. Toți au primit ceea ce și-au dorit și totodată au rămas fără viață.

Oare ce mi-aș fi dorit eu ? Dar tu?

Ce am vrea în fond și la urma urmei de la viață ?

Totuși aș vrea să cred că aș dori același lucru ca cea din urma victimă a bogătaşului.

El nu a dorit bogății sau lucruri trecătoare, el a dorit ca un ultim sacrificiu, ca nababul să i-L arate pe Creatorul tuturor.

Surprins a fost criminalul. Încheiase un contract ce nu îl putea duce la bun sfârșit, deoarece cel ce este în întuneric nu vede lumina, iar cel ce nu vede ziua soarele, este orb. Orbi călăuziți de alt orb, așa că nu puteau să nu cadă cu toții în abis.

Încercând să-L găsească pe Cel ce le-a făcut pe toate, bogatul nostru nu numai că a uitat săucidă, dar s-a și căit de ceea ce-a făcut. Lăsând lumii ce era a lumii, împrăștiind averea celor ce aveau nevoie de ea, s-a dus în pustiu să mediteze cum putea să-l găsească pe Creator. Dar nu singur, ci cu cel ce trebuia să fie ucis.

După o perioadă mai lungă sau mai scurtă de timp, asta nu știu, a venit vremea ca cel bogat să moară. În ceasul morții l-a întrebat pe cel cu care venise:

- Te rog spune-mi unde am greșit ? Când ți-am propus în schimbul vieții orice ?

Tovarășul său i-a răspuns:

- Eu nu ți-am cerut decât ceea ce credeam că nu poți să-mi dai. Nimeni nu l-a văzut pe Creator. Iar tu în întunericul tău interior nu ai văzut lumina. Acum căzutu-ți-a negura de pe ochi și ai văzut lumina, ai privit pentru prima dată frumusețea lui Dumnezeu. Tu nu ai știut să mi-o arăți pentru că nu o cunoșteai. În întuneric ai văzut lumina. Abia acum ai făcut diferența dintre adevăr și minciună. Oare nu crezi tu acumă că cel ce ne-a creat este omniprezent în tot și în toate, că totul, totul, are viață, iar ce trăiește vine de la Domnul Luminii, deoarece acel domn al întunericului crează dar nu poate da viață ?

Dragilor iubiiți, tot ce are viața, în tot și în toate, Domnul viețuiește, spun asta pentru că doar cel ce a creat știe să înțeleagă creația iar cel ce știe cum, poate să și conviețuiască în ea.

Nu am creat un fir de iarbă, nici un atom sau fir de praf. Pe toate le găsim create, noi doar le folosim.

Pot spune că acel om devenise dependent de crimă, atât de legat de ea, încât îi lipsea, iar ziua fără crimă părea o zi

pierdută, o zi dureroasă.

Era la fel ca cel ce se droghează căutând în crimă, doza de adrenalină, căutând să uite durerea lui, să o ascundă în durerea celorlalți.

Fumătorul caută țigara, alcoolicul sticla, dependentul de narcotice, doza zilnică o vrea. La mai mult tânjesc cu toții, cu toate că organismul slăbește, iar doza cu cât este mai mare cu atât îi face să dispară mai repede de la noi.

Trebuie să-mi fac datoria și să scriu despre un altfel de dependenți. Acei altfel de oameni, acei ce rămân de dragoste dependenți. Acei minunați oameni care din cauza dependenței lor ar intra și în foc ca să-l ajute pe cel ce le-a creat dependența. Nu pot să îmi permit să-i numesc nebuni, dar nici departe nu sunt. Lucizi fiind, ei se distrug pe sine, lăsând la o parte tot ce trebuie să facă, uneori ruinându-se chiar moral, fizic sau financiar, pentru cel iubit. Această dependență este la fel de greu de tratat ca toate celelalte; de nu are un umăr pe care să se sprijine, mult mai greu îi este dependentului.

În povestirea anterioară, sunt două personaje. Unul dependent de adrenalina crimei și un altul dependent de dragoste.

În anumite împrejurări, oricare dintre noi am putea fi unul din cei doi, deoarece în alte feluri iubim, în cu totul alte conjuncturi și forme ucidem.

Dar asta este iar e bine de știut, că oricând și oriunde, dependența ucide lent și iar bine este de știut că nici nu ne grăbim.

Să nu distrugi de nu vrei să fii distrus, iar în întuneric de ești, caută lumină!

NIMENI SUNT

Momente triste dar reale, momente în care după ce ai greșit fie ție însuși, fie altora, nu ai puterea să recunoști:”-Da, am greșit!” Cât doare clipa aceasta, dar cât de mult purifică ea, este acea clipă ce învinge teama, clipa curajului deplin.

Din frica de a pierde ceea ce iubești, poți pierde totul. Îngrădind, nu aperi ci doar izgonești. Legând, nu doar unești ci de cele mai multe ori dezbină. Nu aperi o pasăre rară fie ea de aur, punând-o în colivie, nici nu ți-i aperi pe cei dragi luându-le libertatea de mișcare, închizându-i în casă.

Frica este umană, la fel și iubirea, dar nu sunt egale și nici interschimbabile, nu te poți apăra doar iubind și nici nu poți iubi frica. Dar după cum spunea cineva, nu cel ucis în luptă a câștigat războiul ci cel ce îl poate duce până la capăt. Sunt două feluri de războinici: cei care au murit și au devenit eroi, acei eroi de care ne vom aminti în zilele festive iar uneori nu ne vom mai aminti deloc și cei ce au fost printre învingători, în această parte fiind de cele mai multe ori chiar cei ce au început războiul.

Moment trist ce veșnic reappare, clipă, minut sau oră, trăire care de cele mai multe ori deznădăjduiește, adevăr spus fără jumătăți de măsură.

Oricât de mult am renega acest moment, oricât am dori să-l țin ascuns el va (re)ieși la suprafață arătându-mi realitatea, adevărata față. E greu acel moment și de nu ai un umăr pe care să poți plînge, mai greu va fi și tot amarul singur îl vei duce. Atunci vei zice, te vei întreba "unde este Creatorul?" De ce nu vede necazul meu.Vei pierde oare și al Lui ajutor?

Tocmai de aceea nu este bine să te lași ucis de astfel de

DAN ORGHICI - VISE (NE)ÎNSEMNATE

momente, mai bine dai afară și spui tuturor necazul tău. Chiar dacă vor râde unii, chiar dacă alții te vor compătimi, chiar dacă nu te va ajuta nimeni, ai învins, ai rupt contractul cu minciuna...

Teama de adevăr ne face uneori să ne complacem în micimea sufletească. Complăcându-ne în minciună ne creem un univers aparte, ce este mult diferit de realitate. Mai bine ar fi să avem puterea de a înfrunta irealul decât să ne înfrângem singuri complăcându-ne în minciună.

Cu greu accepți scuzele cuiva care ți-a greșit mult, dar și mai greu accepți mincina aceluia, nerecunoscând greșeala, mai mult, infirmînd-o. Dar cum poți accepta minciuna ta, îndreptată spre tine însuși, greșeala pe care tu însuși ai făcut-o, pe care tu însuși nu ți-o recunosti, greșindu-ți ție. Cu ce ochi te vei mai privi în oglindă sau cum îți vei ura în fiecare dimineață o zi bună?

Adevăr sau minciună, ce vrei să alegi... Părerea mea că adevărul, deși doare îți dă speranța unor noi orizonturi, îți dă tăria să o iei de la capăt. Pentru cele mai frumoase clipe din trecut, pentru cele mai frumoase clipe din prezent și pentru cele mai extraordinare posibile clipe din viitor, mergi mai departe, continuă să trăiești dar fără minciună, în adevăr.

De aceea te rog să înțelegi că nimeni nu este un nimeni, că fiecare dintre noi ar trebui să aibă pe cineva aproape, pentru că acel cineva există și stă lângă noi, fie el părinte, iubit sau frate.

Dacă te ierți tu și ceilalți te iartă, iar de te iartă ei, iertat vei fi de toți și de toate. Să nu crezi niciodată în afirmația "eu sunt un nimeni" și să nu spui niciodată că nu crezi în iertare, întotdeauna există iertarea, cel mai frumos dintre sentimente.

Trecut, prezent și viitor vă iert! Mă iert pe mine, uitarea

DAN ORGHICI - VISE (NE)ÎNSEMNATE

să vină peste tot ce a fost rău, nimeni nu trăiește doar ca să trăiască!

DE CE TEAMĂ ?

Cine nu se teme sau cui nu-i este frică? Sunt mulți acei ce spun că lor nu le este frică de nimic, ei nu se tem.

Așa o fi oare? Cum reacționezi atunci când mama ta este lovită de cineva, din ce cauză reacționezi? Doar din spirit de aventură? Doar curajul te face să intervii când cel ce lovește îți este triplu ca ani, înălțime, greutate sau forță? Adevărat este și faptul că cel ce lovește nu este om, ci brută; doar un animal îl lovește pe cel mai slab, pe cel mai mic. Oare ce te poate face să intervii? Oare nu frica, care atunci transformată în milă ți-a dat curajul s-o aperi pe mama ta? Groaznice clipe ce vrei să le uiți, momente pe care niciodată nu ai vrea să le retrăiești. Momente de groază. De aceea nu mă poate convinge nimeni că nu teama, acea teamă transformată apoi în rușine, nu o face pe mamă să ascundă incestul soțului vitreg, când cea agresată a fost chiar fetița sa. Aceeași frică care de data aceasta e acea teamă de ziua de mâine, de acea zi care va fi, îi dă curajul aceleiași mame să strige întregii lumi adevărul, oricât de dureros sau murdar acesta va fi.

Ce om este acela ce face incestul? Părerea mea și al meu crez e că a fost bestie, care avea doar chipul uman, iar în rest nimic. Cu toate acestea, frica transformată în alte stări de spirit l-a făcut pe acesta să își apere locul bine meritat.

Cine te îndeamnă să îți iei pușca și să tragi în cel ce îți intră în casă să fure, de nu acea senzație, acea stare pe care ți-o dă frica? Sau cine te învață să te interpui între mașina cu un șofer bezmetic când ai copilul de mână, dacă nu ea ?

Ea, am ajuns să o numesc ca pe o persoană, deoarece trăiește, e vie în fiecare din noi. Fie că-ți aperi mama, copilul

DAN ORGHICI - VISE (NE)ÎNSEMNATE

sau avutul, frica îți dă putere și starea de spirit, acea nebunie ce nu o poți avea în fiecare zi, ea, frica, te ajută să învingi.

Nu spun că din cauza fricii este normal să ucizi, dar nici nu cred în acei oameni ce spun că lor nu le e frică niciodată, că lor nu li se pot întâmpla asemenea lucruri niciodată. Nu cred că frica ucide ci doar adevărul cel sumbru și negru ce-l face pe om să trăiască în frică, să se obișnuiască cu ea.

Cum poți scăpa de frică?

Nicicum, ea este ancestrală. Trăiește și se naște odată cu noi, mai mult crește în fiecare zi, tot cu noi deodată. Nu poți nimic să faci, doar poți să o controlezi. Ne supunem fricii cu toate că nu o spunem; cât stres ne crează ziua de mâine din cauza ei. Mult și multă durere...

Sărac sau bogat, mic sau mare, ne naștem și apoi murim. Dar avem și frica ce se naște și moare deodată cu fiecare din noi. Nu spun că nu trebuie să ne învingem teama și nu zic că trebuie să acționăm cum ne dictează clipa. Dar spun și îmi asum cele scrise adică: “frica păzește oile, nu câini și tot ea ne face să năzuim la ceva mai bun.”

Nu credeți că multe invenții s-au făcut din frică sau pentru a ne apăra de ea, pentru a o opri sau pentru a o diminua? Deci nu uitați, mai suntem și oameni și uneori este bună și frica.

Uneori frica crează, ea aduce cu ea alte și alte sentimente, stări de spirit, iubiri, adevărate iubiri neînțelese, dar totuși iubiri.

CRUCEA

Crucea,obiect de tortură în vechime, obiect de cult în prezent; totodată crucea - pentru cei ce cred - este un adevăr, iar pentru cei ce au rămas la stadiul de Homo Sapiens nedevoltat, două bucăți de lemn puse una peste alta sau semn rutier.

Ascultam zilele acestea o liturghie ce m-a făcut să stau pe gânduri, deoarece nu am văzut niciodată calea cea scurtă a crucii ci doar drumul cel lung. Îmi fac “mea culpa”, “maxima mea culpa”, deoarece voi plagia acum, iar ceea ce este și mai urât, e că nu știu pe cine, dar asta e. În aceeași zi și tot la aceeași liturghie am auzit de calea cea scurtă; care este? sau care o fi?

Crucea din lemn este făcută din două bucăți, una lungă și una mai scurtă. Cea lungă reprezintă drumul lung al vieții fără Dumnezeu, un drum pe care-l parcurgi nemaiuitându-te în stânga sau în dreapta, ci doar uitând de suflet, uitând de cel ce te-a creat. Dar acum vine măreția crucii, partea cea scurtă ce intersectează drumul vieții și ne reamintește de DUMNEZEU în toate cele trei ipostaze: Tată, Fiu și Spirit, ce împreună una sunt.

Puteam să uit această liturghie dar nu am putut urma calea cea lungă și m-am intersectat cu partea cea scurtă a crucii.

Aceleași lucruri și aceleași simțiri vi le doresc și dumneavoastră, tuturor celor ce trăiți pe acest pământ.

DAN ORGHICI - VISE (NE)ÎNSEMNATE

GÂND NEBUN DIN ALTE VREMURI

Negândind, uneori gândesc?

Da.

Oare gândesc, sau acea parte din mine ce se numește gândire este altceva. Oare negândind nu acționez? Iar de cele mai multe ori acțiunile în pripă dau rezultate neașteptate. Cele mai bune rezultate.

De ce oare se întâmplă ca uneori să acționez într-un sens iar apoi să mă doară acțiunea mea? Mai puternică îmi va fi durerea când cei din jur spun că am făcut un lucru bun, dar mie mi se pare cu totul altceva, nu că aș fi greșit dar acest “altceva” nu-mi dă pacea sufletească, ca atunci când lovești un prieten doar ca să îl aperi.

De ce ?

De unde?

Cum?

Întrebări la care nu știu și nici nu cred că voi găsi răspuns.

De ce acționez fie și sub impulsul clipei, de unde-mi vin gândurile și cum se transformă spontan în idee, iar apoi ideea în faptă?

Nu știu cum se transformă lumina în culoare, nu știu cum un flutur din cocon iese.

De ce acționez fie și din impulsul clipei?

Sentimente, dureri, bucurii, stări anoste. Toate se transformă și renasc din propria cenușă, neredevenind un Phoenix, ci doar acțiuni cotidiene. De cele mai multe ori neobservate. Trecând fără să le bagi în seamă.

De ce poate fi mic, chiar și un ou mare?

De ce plâng apele la izvoare?

DAN ORGHICI - VISE (NE)ÎNSEMNATE

Când și de ce poate să vadă un prieten zbuciumul lăuntric al trăirilor mele? Atât de tare se aude cum doare ceea ce alții spun că a fost bine...

Întrebări, întrebări, întrebări. Oare am căzut în butoiul cu melancolii de iarnă? Ninge afară iar eu îmi pun întrebări?

De ce doar un prieten, un cineva de aproape poate să vadă zbuciumul lăuntric al sufletului meu, mic și amărât ?

E grea starea de veghe când toți dorm. Sunt grele acele gânduri, care nu știi de unde vin și care va fi consecința lor. Mai greu îți pare când toți stau și doar tu cugeți. Dar sunt oare eu în măsură să gândesc pentru alții, sunt eu în măsură să iau decizii în locul lor? Hotărât, nu! de aceea mă întreb, de ce?

Gând dăruiești, gânduri primești. Mai multe gânduri îl înnebunesc și pe cel mai puternic om, unii chiar mor prea mult gândind. Tot gândul te poate aduce în cele mai sublime stări de spirit. În gând poți trăi aventura, iubirea și orice ai vrea, dar tot cu gândul poți ucide de nu poți să-l ții în frâu, bune sau rele tot gândul le face și tot cu el le poți despărți.

Fapta gândită și nepusă în practică îți dă, de cele mai multe ori, remușcări. Gând - cuvânt nebun ce ne ridică de la stadiul de plantă la cel de om.

Gândind cum ziceam, la nemurirea sufletului ajung uneori să nu mai fac nimic, punând în practică ce a mai rămas din inerție, fără nimic în plus.

Adio sau bun venit nu mai știu cum să te salut, mă gândule, gând nebun...

NERVI RĂZBUNAȚI PRIN SCRIS

Ați văzut vreodată cum moare un canar în colivie? Eu nu și tocmai de aceea-i întreb pe toți oamenii care se cred oameni, cum de se întâmplă acest lucru. Știam că păsările trăiesc în pomi și zboară; dar într-una din zile, din puținele mele zile trăite pe ăst' tărâm, numit de unii și vale a plăgerii, am auzit nu unul, ci mai mulți oameni care se plâneau că le-a murit pasărea de apartament. Știam că mai sunt și astfel de cazuri, dar nu înțeleg de ce?

Cum poate un om ce își dorește libertatea să pună la poprire viața unei ființe, o viață ce nu a dat-o dar vrea ca să o ia, o fi ea colivia de aur, dar tot închisoare rămâne. Am stat și am tot stat uitându-mă la ai mei semeni, mă crucesc când văd cum se omoară acele păsări ce ne iasă din cuget, acele păsări ale gândului ce se numesc vise, iar de cele mai multe ori, idei.

Închid în colivia prostiei tot ce nu înțeleg și tot ce cred ei că nu se înscrie în jumătatea lor îngustă de minte. Nu vor să înțeleagă că unii gândesc, iar ei în a lor micime nu pot s-o facă. Nu mai vreau să fiu privit ca un paria căci nu sunt la fel ca ei, căci nu mă înscriu în categoria lor și nici nu doresc. Poate că sunt dintre aceia ce încă nu înțeleg că o prietenie nu este o afacere și nu lovesc atunci când cineva este întins la pământ, am onestitatea de a nu vorbi pe la spate, dar se vede că toate acestea nu mai sunt calități de apreciat la omul modern. Am pierdut amici (și le spun așa pe bună dreptate) dar nu am pierdut nici un prieten. Nu îmi reproșez nimic din relațiile mele cu viața, nu îmi plâng de milă, tot ce am făcut până acum poate să-mi fie reproșat, dar ce am făcut este ireversibil, iar timpul trecut este bun dus. Nu fug după trenul ce a plecat din gară. Iar

DAN ORGHICI - VISE (NE)ÎNSEMNATE

acelora ce cred că vorba nu este cuvânt, le zic că nu îmi pot fi prieteni, iar locul lor nu este în lumea aceasta. Nu vreau și nici nu pot să descriu durerea pe care o simți atunci când esti rănit de cei pe care tu îi consideri a-ți fi aproape, de cei ce ai crezut că te vor ajuta și tocmai aceia, în loc să-ți întindă mâna ca să ieși din groapă, te împing și-ți mai dau un șut acolo unde nu te arde soarele decât atunci când stai la nudiști.

Urcați în pomul care nu aduce roade și nu vă suiți acolo cu un scop, ci doar din dorința de a fi mai sus decât alții, voi ați uitat că cineva v-a luat scara și stați acolo cocoțați. Nu numai atât, dar v-ați tăiat și crengile ce ar fi trebuit să vă ajute să coborâți.

În nesimțirea voastră mă mai și înjurați, dar stați acolo, dragi amici, acolo sus, mult și bine căci scara nu e la voi, la cei ca voi nu este decât toporul.

Pace zic eu vouă, celor ce nu aveți de lucru altceva decât să troceriți pe seama celor ce vă cred că le sunteți aproape. Pace să aveți, că noi cei ce gândim vă zicem că atât puteți și nu vă cerem mai mult.

VOI SUNTEȚI MULȚI, DAR MAI SUNTEȚI ȘI
ALTCUMVA.

AMIN.

NU ȘTIU

Acum nu știu de ce am luat pixul în mână, acum nu știu de ce am început să mai scriu, poate o muză mai leneșă îmi dă târcoale, poate un moft, nu știu de ce scriu.

Nu înțeleg nici un sens al vieții acum, poate doar (așa cum citisem pe o cruce) călătoria noastră să fie la sfârșit în această vale a plâgerii numită, nu știu de ce, Pământ, când e 80 la sută apă...

Mă întreb, de unde?

Mă întreb, încotro?

Mă întreb, când și cum?

Întrebări la care nici un pământean nu le-a dat răspuns, dar totuși sunt om, de aceea mă întreb.

O fi poate muza cea aiurită, o fi poate crucea de pe acel mormânt, o fi repetata mea întrebare, răspuns bun la tot ceea ce simt, dar tot mai întreb de ce bate vântul, de ce plouă, de ce-i cald, de ce-i frig, de ce ?

Aștept un răspuns, dar fi-va răspuns la întrebarea mea?

DACĂ VOI NU O VREȚI, EA VĂ VREA!

Mă simt atât de mic astăzi, mă simt un nimeni și altceva poate că nici nu sunt. Mă simt o haină veche aruncată într-un pod de mult uitat de toți și de toate. Am poate sau nu am, stropul meu de adevăr, de dreptate, dar cum cuminte sunt, nu pot să cred că cei ce trebuie să o împartă pe doamna doamnelor, regina democrației, nu o fac. Nu, nu cred că ceea ce am auzit este adevărat, nu pot să cred că adevărul poate fi mincinoasă. Am încredere în oameni și nu cred că pot fi chiar toți mincinoși. Am crezut și mai cred în democrație, am crezut și voi mai crede în libertatea de opinie, în dreptul la proprietate, că ceea ce se spune este și auzit.

De ce mă cred așa, de unde îmi vine această tristețe? Totul a început din podul nemaiumblat de multă vreme, a început de la acea haină veche pe care un ingrat a pus o etichetă nouă, încercând să o vândă ca un castavete unui grădinar. O haină nemaipurtată de 50 de ani de nimeni, pe care astăzi, un alt nimeni a luat-o pe dânsul (acel dânsul cu mai multe sensuri), și nedându-și seama că-i este prea mare, atât în lungime cât și în grosime, o poartă fălos nevoie mare, fandosindu-se cu ea.

Purtând-o nu ca pe o haină, ci ca pe un portdrapel ce-l fâlfâie la fel ca pe-o zdreanță, o sperietoare de ciori. Podul de care vorbesc este un pod ce acoperă toate casele noastre, nu este cerul și nici nu poate fi, pentru că cerul este curat și fără pată, doar noi îl pătam, îl murdărim, făcându-l să fie mai urât decât este, făcându-l să pară mai negru ca noi...

Podul meu este un pod inexistent deoarece, în țara noastră nu există. El se numește în traducerea mea, adevăr mult

DAN ORGHICI - VISE (NE)ÎNSEMNATE

mai sacru.

Mă simt atât de mic astăzi, dar nu sunt nimeni. Nu port haina ponosită, dar pun pe ea o etichetă: aceea a prostiei ridicată la grad de instituție. Acea etichetă numită realitate.

Da, pun eticheta minciunii celor ce merită. O pun primarilor ce uită să mai dea înapoi din ceea ce au luat atunci când au fost votați.

Pun eticheta nebuniei celor ce iau cu sila dreptul altora (la proprietate, la învățămînt, la un trai decent).

Pun eticheta ipocriziei marilor aleși ai acestei țări, nu numai lor, dar și celor ce au furat și încă fură această țară.

Acum în ajun de sărbători vă iert și am de gând să vă și uit, dar aș dori să dați celor ce-o pot purta, haina dreptății; Lăsați vă rog roba dreptății celor ce merită s-o poarte. Nu vă erijați în tot și-n toate voi, dragi aleși, (puțini culeși)...

Lăsați adevărul și dreptatea pe seama celor ce au ce face cu ele, nu le distrugeți doar de dragul de a distruge, nu dați cu piatra doar ca să dați.

Eu nu mă erijează în cel ce are dreptate, nu sunt acel ce deține supremul adevăr. Nu sunt o haină ponosită. Am o etichetă totuși la care țin.

DAN ORGHICI - VISE (NE)ÎNSEMNATE

AUTOBIOLOGIE

(de la mașină și de la plantă)

Bună, mă numesc Orghici Gheorghe Constantin și am venit pe lume într-o zi, cândva în 1965, undeva prin august. Nu am înțeles niciodată de ce tatăl meu (Domnul îl aibă în pază) mi-a pus două prenume și de ce doi sfinți. Eu nu am fost niciodată un copil cuminte și nici sfânt nu am fost și nu sunt.

Copil rebel fiind, nesocotit-am școlile, așa că învățat-am la "Aurel Vlaicu" din primele clase și până la bacalaureat, pe care luat-u-l-am (dar nu cu japca ci cu știința).

În armată am fost și eu ca toți ceilalți (m-am dus vițel și am venit bou).

Pregătiri profesionale am destule, pe care le profesez doar în vis. De muncă nu mi-e frică dar mă întreb, unde?

Aptitudini: pun suflet în tot ce fac, îmi plac lucrurile făcute bine. Nu lucrez la "Coop Munca în Zadar", nu agreez prostia și mă consider un alergător de cursă lungă. Nu sunt solitar și îmi place munca în echipă.

Sunt creștin.

În timpul liber ador să citesc, ador muzica bună, nu sufăr de manelism, în natura îmi regăsesc energia, nu trag în pianist dacă nu își interpretează opera, chiar dacă îmi zgârie timpanul.

Ar mai fi scrisul, p.s.-ul și multe altele, pe care nu am de gând să vi le-nșir aici, vă las voua plăcerea unor noi descoperiri, deoarece om fără secrete nu există.

În trei cuvinte, de ce această cărțuție:- Așa am simțit;

De aia!

Dedic această carte editorului meu, căruia îi mulțumesc

DAN ORGHICI - VISE (NE)ÎNSEMNATE

și pe această cale, pentru că m-a impulsionat să scriu. Această minunată echipă care m-a ajutat în demersul meu scriitoricesc, necondiționat și uneori lăsând lucrurile lor ca să m-ajute.

Le mulțumesc și le doresc și pe această cale tot binele din lume. M-ați ajutat să văd lumea cu alți ochi, de aceea vă mulțumesc încă o dată.

Mulțam zic și familiei mele că poate îndura un nebunatic ca mine în casă.

Nu la sfârșit și nici în cele din urmă vă mulțumesc vouă celor ce veți citi și în speranța că v-a plăcut, vă spun la revedere și pe curând.

CUPRINS

Motto	4
De la mine pentru tine sau protest necenzurat	5
Tomnatica lene-gie	9
Rădăcini	11
Semnată anonim	14
Bună ziua	17
Zâua bună	19
Haiducul	21
În ape tulburi pescuiesc	23
Vasile	25
Drum bun, amice, drum bun!	27
Despărțirile care rod	29
Zidire	32
Iovul din interior	34
O altfel de fericire	37
Conjugarea încrederii (în formă nereprezentativă)	39
Mă întreb și eu	41
Amintirile mai și dor	44
Distincții sau iubiri	47
Nebunii acestei lumi	48
Sunt clipe	50
Bântuind, urlând, rugându-mă	52
Chip de cenușă sunt	54
Căldura sufletului	55
Altfel de trăiri	57
Manuscris de la Frunza Moartă	59
Unde te duci, omule ?	61
Fără nume	64

DAN ORGHICI - VISE (NE)ÎNSEMNATE

Nimeni sunt	67
De ce teamă ?	70
Crucea	72
Gând nebun din alte vremuri	73
Nervi răzbunați prin scris	75
Nu știu	77
Dacă voi nu o vreți, ea vă vrea!	78
Autobiologie – de la mașină și de la plantă -	80

ERATĂ

PARANTEZE

De ce vise, și de ce (ne)însemnate? De ce paranteze și de ce își schimbă locul în funcție de unde sunt așezate (pe copertă sau prima pagină)?. De ce explicații?

Deoarece, mai întotdeauna sunt și dintre acei ce pun întrebări, iar eu fac parte dintre oamenii care dau răspunsuri celor ce întreabă. Din încercările mele literare a rezultat, cred, un munte de maculatură, iar ca să-mi păstrez gândurile în eternitate, mi s-a părut mai bine să ard ceea ce am scris. I-am dat foc sau am aruncat la coș tot ce scrisesem până anul trecut. Cu sinceritate spun că am lipsit soba sau coșul de gunoi doar de scrisorile expediate. Anul trecut, o prietenă m-a impulsionat să nu pun hârtiile scrisă la gunoi, ci să le dau valoare, formă și idee, reunindu-le pe toate la un loc, făcându-le vise reale.

Așa au ieșit de sub tipar „Vise(ne)însemnate”. De ce vise? Deoarece vis rămâne fapta până acum neîmplinită. Neînsemnate? Pentru că nu le mai însemnasem până atunci.

Acum paranteze. Știu că sunt puse pe copertă diferit de prima pagină, știu că au locuri distincte, diferite, dar cel ce a făcut acest lucru (adică editorul meu), l-a făcut deoarece așa simțea că trebuie să fie. A reușit prin mișcarea parantezelor să dea cărții un *ce* anume.

Parantezele dau copertei valoare, deoarece doar deschizând carnețelul poți citi însemnările din interior. Pe prima pagină sunt altfel puse, fiindcă magicianul a reușit să te facă să o deschizi, iar mai apoi, pe toate celelalte file stau cumiți la locul lor, la fel ca și pe prima, așteptând să ajungi la

copertă din nou, paranteza de la paginație redând valoare gândurilor sau faptelor descrise, deoarece doar de aici încep însemnările.

Editorul meu nu a greșit, ci doar a știut citind, ce vrea să spună această carte. El a știut că parantezele, puse așa cum sunt puse, vor da cuiva de gândit și acest lucru era destul, pentru că acesta este rolul unei cărți, să te facă să-ți pui întrebări.

Sper ca și cartea să dea tot la fel de multe gânduri, celor ce o citesc, la fel ca și parantezele, deoarece scrierile sunt o căutare; mă caut pe mine în juru-mi, prin lume, prin galaxie uneori. Dar lumea pare că uneori mă respinge și alteori simt că nu fac parte din ea. Mă caut între diferite paranteze, pe mine, într-o lume ce-mi pare mai mult a lor decât a noastră. Căutând și tot căutând, și mai căutând o dată, am dat și de alți oameni asemenea mie, astfel, m-am transpus pe hârtie ca între coli prinse în doaste, mai nou pe suport electronic, să ne putem întâlni. La bună vedere sau citit bun, cum vă doriți!

DAN ORGHICI - VISE (NE)ÎNSEMNATE

**Toate drepturile revin autorului.
Reproducerea fără acordul scris al autorului, interzisă !**

DAN ORGHICI - VISE (NE)ÎNSEMNATE

